

KO JE BIO ISUS?

Ko je bio Isus iz Nazareta? Samo čovjek? Bog u tijelu? Bajka ili obmana? Ovdje je izvanredna priča o čovjeku koga skorom niko nije razumio- ipak čija poruka može da ti promjene život.

ISUS KAO ČOVJEK I BOG

Zamisli sebe kao istražitelja ispitivajući narod o Isusu iz Nazareta želeći da doznaš što Isus znači njima personalno. Želeći da stvarno pređeš preko ovih i drugih stvari: "Što ja mislim o Isusu? Neznam. Ja ne mislim o vjeri mnogo".

"Volim Isusa. On je promjenio moj život. Pomogao mi je mnogo. On je moj sveti spasitelj". Ja ne vjerujem da je Isus Bog, ako je to što ti misliš. Ali on je učio neka velika načela. Ako ih slijedimo, svijet bi bio bolje mjesto za živjeti". "Ako ja vjerujem što nam Biblija govori o Isusovu tvrdjenju, ja mogu da kažem on je bio lud. Ko može okrenuti drugi obraz"? Ja nisam Hrišćanin. Tako ja samo idem po onome što sam čuo. Isus je stvarno morao biti velika ličnost. Zavedena neke stvari, možda.

Svakako nije Bog". Ko ili šta je bio Isus ipak? Bio on ništa više nego samo divni vjerski vođa? Da li je on mogao biti Bag a tijelu? Možemo li mi vjerovati Isusa u stvari da je on išao po vodi, pretvarao vodu u vino i ustao iz mrtvih?.

ISUSOV UTJECAJ NA ČOVJEČANSTVO

Bilo kako bilo vaše gledište o Isusu, jedna stvar je sigurna. Kao rezultat od tri i po godine propovjedanja, Isus je uznemirio i promjenio svijet. Kroz vjekove njegova nauka je promjenula milione života-na bolje ili gore. Možda si ti taj jedan koji je osjetio promjenu u svom životu. Stotine miliona govore da vjeruju u njega. Isusove riječi su upotrebljavane, zloupotrebljavane i grđene u ime od bezbrojnih slučajeva. Ali usprkos od privlačljivosti njegove personalnosti, Isus je jedna zagonetna figure. On je podpuno pogrešno shvaćen u vašem vremenu.

Isus je također bio krivo osudjen za vrijeme njegova života. Skorom niko nije razumio ko je on bio ili šta je on pokušavao da prenese. Ni njegovi slijedbenici, ni njegovi neprijatelji, ni njegova familija, ni njegovi prijatelji, niti rulje ljudi.

NEPOZNATI ISUS

Isus jedne prilike pitao je svoje učenike. "Ko govore ljudi da je sin čovječiji" (Mati.16:13)?

Neki su mislili da je Isus bio Jovan Krstitelj, koji je bio posječen od care Iroda i da je ustao iz mrtvih. Neki su govorili da je on drugi Ilija. Drugi su pak mislili da je on Jeremaja ili jedan od starih proroka. Jedan od njegovih učenika, Peter, rekao je, "Ti si Hristos, sin živoga Boga" (Mat. 15:16). I ako je Peter shvatio brzim pogledom ovu istinu samo za jedan kratak momenat. On u stvari nije razumio Isusovu pravu svrhu (Mat 16:2T-23).

Petar je bio zapao a vjerovanje da je Isus narodni Mesija jedan fizički potomak Davidov koji je

došao da povede Židovsku naciju u samostalnost i slavu. To je ono što su svi njegovi učenici mislili. Poslije ukratko Isusove smrti, jedan je od njih izjavio je. "Nadali smo se da je to bio onaj koji će izbaviti Izrail". (Luka 24:21). Njegova neočekivana smrt bila je udar i razočaranje.

Pucanstvo ba's nije bilo sigurno a ovoga covjeka Isusa. "Dokle ce's muciti duse nase?" pitali su ga. "Ako si ti Hristos kaži nam slobodno" (Jov 10:24). Mnogi ljudi mislili su da je Isus bio manje nego podpuno lud. Neki su govorili, "U njemu je đavo, i poludio je, što ga slušate?" (Jov. 10:20). Čak i njegova fizička familija bila je zabrinuta. "I čuvši to narod njegov iziđoše da ga uhvate: "jer govorahu da je izvan sebe" (Marko 3:21). Ipak, Isus je privlačio velike mase običnog naroda. Tu je bilo nešto značajnog-talenat, snaga njegove personalnosti i učenja.

Mase su slušale njegove riječi (Luka 19:48). Ljubomorne vjerske vodje žali li su se, "gle, svijet ide za njim:" (Jov 12:19). Čak i Rimski sluzbenici, Pontije Pilat, sumnjao je a Isusa. Židovi su optuživali Isusa kod Pilata. Oni su govorili da on tvrdi da je sin Boži. "Kad dakle Pilat ču ove riječi, poboja se većma... i reče Isusu: "odakle si ti?" (Jov 19:7-9). Isusovi učenici takodjer su se pitali kakav je on čovjek. I ko može on da bude...?" pitali su se (Mat 8:27).

Narod je stvarno bio zbunjen o personalnosti Isusa. Oni su čak više bili zbunjeni o onome što je on govorio. "Divljaše se narod nauci njegovoj. Jer ih učaše kao onaj koji vlast ima, a ne kao književnici" (Mat 7:28, 29). "Čuda se nagledasmo danas" često su govorili (Luka 5:25). Školovani su također bili začuđeni sa Isusovim dubokim znanjem. "Kako ovaj zna knjige a nije se učio?" pitali su se (Jov 7:16).

Isus nije zapažen kao jedan intelektualac, jedan politički vođa ugledni niti jedne ustanovljenje vjere guru (Hindu duhov ni vođa). Izbio je u svijet u to vrijeme izgledajući kao od nikuda. Mi znamo da je sa Mojsijom govori Bog: a ovoga ne znamo od kuda je (Jov 9:28).

Čak i Isusov uži krug slijedbenika nisu u potpunosti shvatili zašto je on došao na svijet. On im je čak jednostavno rekao da on mora umrijeti uskoro. "Jer učaše učenike svoje, i govorase im da će se sin čovječiji predati u ruke naroda, i ubiće ga, i pošto ga ubiju ustaće treći dan". (Mar 9:31). Učenici nisu imali blage veze šta je on mislio sa ovom izjavom. "...i ne smjedahu da ga zapitaju" (stih 32).

Zašto on priča da će biti mučen i ubijen? Njegovi učenici su se pitali. To ih je mnogo mučilo. Jedne prilike, Petar je uhvatio Isusa i izveo ga na stranu. "To neće biti od tebe:" Petar je rekao sa nesigurnom odlukom. (Mat 16:22). Mase na široko imale su čak manje razumjevanje od učenika kakva je ovog čovjeka nauka u stvari bila.

Isus je bio interesantan govornik. Kada bi On govorio masama on je upotrebljavao pripovjedačku formu početka-slikovitu priču da bi prikazao svoju svrhu. Priče su zvučale dobro, to je istina. Ipak, duhovni značaj tih priča trebao se razjasniti posebno. To je ono što je stvaralo teškoću njegovim slušaocima. Isus je samo razjašnjavao price između svoga užeg kruga slijedbenika. "A kad bi bili na samo, On im je govorio sve. (Mar 4:34). On je namjerno dozvolio da se pogrešno razumije od naroda (Mat 13:1D,11). Jedni kažu da je bio dobar čovjek. Drugi su se kleli da je on bio varalica i lažov-zavodio svoje slušaoc (Jov 7:12). Dok su drugi govorili da je on vjerski nabrajalo. Neki su govorili da je Sotona. Neki su čak govorili da Isus ima problem u piću i žderanju (Mat 11:19).

Istaknuti članovi vjerske zajednice bili su odvratni sa kakvim se društvom druži. Na jednom slučaju jedna "žena koja je bila grešnica" prosula je ulje na Isusove noge, otrla ih svojim kosama i čak je poljubila njegove stope. Kako gadno je to moralo izgledati. Jedan "grešnik" ili žena lošeg glasa da grli Gospodarove noge. Farisejin kaže: "da je on prorok, znao bi ko i kakva ga se žena dotače: jer je grešnica" (Luka 7:36-39).

Mnogi govore da se on spremao da preuzme vlast. U stvari, na jednom slučaju gomila je pokušala da prisili Isusa da se proglasi kraljom (Jov 6:15). Na Isusovom suđenju vjerska rulja vikala je, "Ovoga našosmo da nagovara narod naš, i zabranjuje davati cesaru danak, i govori da je on Hristos, Car". (Luka 23:2). To je bila laž svakako. Ali mnogi su u zajednici mislili da je Isusova tajna ambicija bila da preduzme vlast. Isus je bio poštovan-od ljudi koji su radili ono što je on rekao. To je jedna najveća nevjerovatna ironija od svih.

"Zašto me zoveš Gospode: Gospode: a ne izvršujete što vam govorim?". Isus je pitao okupljeni narod (Luka 6:46). On im je dodao upozorenje, "ne će svaki koji govori: Gospode: Gospode: ući u carstvo nebesko; no koji čini po volji oca mojega koji je na nebesima" (Mat 7:21).

Narod pogrešno shvaća da je on mislio da odbaci osnovni zakon svoje nacije 15-vjekovo-staru konstituciju. To je sveopšte nerazumjevanje čak i danas. "Ne mislite da sam ja došao da pokvarim zakon ili proroke..." Isus je rekao (Mat 5:17) "Neće nestati ni najmanjega slova ili jedne title iz zakona dok se sve ne izvrši (stih 18).

U stvari, Isus je produžio da govori na skupovima da će ovaj isti zakon, od sada, postati čak više učvršćeniji. Izbjegavati zlo neće ubuduće uzadovoljavati zakon. Osoba je grešna ako on ili ona jednostavno žela da rade zlo.

Ipak, vjerske vođe pogrešno su optuživali Isusa da je prestupao Boži zakon. U stvari, to su bili oni tužiocci koji su u stvari sami kršili Boži zakon. U jednom primjeru Isus im je rekao: "Dobro ukidate zapovjesti Božije da svoj običaj sačuvate" (Mat 7:9). Ovakva podrugivanja produžila su se čak i u naše dane. Možda jedna četvrtina današnjeg svijeta imaju Isusa kao svoj barjak. Ime Isusa stvarno se obožava od miliona. Ali, ono što je on učio rijetko je shvaćeno ili držano. Narod još obožava Isusa onako kako oni žele, ne onako kako je on rekao da trebaju.

Ipak, milioni koji žive u Hrižćanskim zajednicama a stvari ne brinu se za Isusa. Ti moreš da voliš Isusa, mrziti Isusa, ili ga napustiti, ti možeš odbaciti njegovu nauku, ali ona odbija da se udalji. Zašto to? Što je bilo neobično o Isusovom životu i učenju? Što je nadahnulo tako nepopustljivo vjerovanje i čak takav totalni prezir?

Isus je bio sasvim različit od ostalih proroka, prije ili poslije. On je uradio jedno opasno tvrđenje da niko od drugih vjerskih vođa čak se nisu usudili da tako nešto urade. Muhamed je rekao za sebe da je on samo bio jednostavno narodni prorok od jedne veličanstvenosti, Alaha. Buda samo tvrdi da je on pronašao put koji oslobađa od bjede ovog svijeta, da je on pronašao prosvjetu. Konfucista je tražio da prenese mudrost iz starih oštroumaca, ništa više.

Isus je imao sasvim drukčije tvrđenje. On je tvrdio da je On više nego obično živo biće. To je ono što raspaljuje vjerske vođe danas. Pokušali su da ubiju Isusa zato što je rekao da je Bog njegov otac, praveći sebe ravnoga s Bogom" (Jov 5:18). Židovi kažu da je to hula na Boga. Oni su pokušali da ga

zaspu kamenjem. Oni su rekli Isusu razlog: "Što ti, čovjek budući, gradiš se Bog. (Jov 10:33).

Jednom prilikom Isus je uzbudio svoje slušaoce. Prvo, on im je rekao da je on poslat iz raja od oca (Jov 6:38). On je tvrdio da ima silu podignuti mrtve iz groba (stih 40). Onda se Isus usporedio sa hljebom i vinom. On je rekao bez razjašnjenja, ako osoba jede njegovo tijelo i pije njegovu krv, on ili ona živjeće vječno, Mnogi od njegovih učenika napustili su ga poslije ovakve priče. "Ovo je tvrda besjeda: ko je može slušati"? kazali su oni (Jov 6:60.). U to vrijeme mnogi su napustili Isusa.

Ovo je sve bio simbolični govor, svakako. On je upotrebljavao Analogiju. Isus je govorio da on predstavlja sve što je potrebno za spasenje. Prvo, on će dati svoj život-tijelo i krv-za grijeh svijeta. Onda će Isus, poslije vaskrsnuća iz mrtvih, živjeće svojim životom u poslušnosti opet ponove u pokajanim bićima kroz silu Svetoga Duha.

Mnogo naroda u Isusove dane nisu mogli da razumiju ili prihvate što je izgledalo kao divlja vjerska teorija. Oni nikada nisu čuli tako nešto osobito. Ideja je također izgledala strana mnogom narodu kao i danas. Neki smatraju Isusovo vaskrsnuće iz mrtvih da je to jedna od mnogih bajki koje su okruživale njegov život. Stoga neki nastoje da obajkaju Isusa.

Da li je vaskrsnuće jedan pious obmana upređena u priču Isusova života? Da budemo ozbiljni. Da li bi iko umro za nešto da on ili ona znadu da je laž? Šta je ovaj čovjek Isus obećao što je potislo njegove sledbenike da dadu sve-ponekad čak i svoj život-da ga slijede.

ŽIVOT DVOJICE SLJEDBENIKA

Savle-koji je poslije postao poznat kao apostol Pavle-bio je mlad, odličan i napredna zvijezda Judejske teologije. On je bio svagdje, kako se to kaže.

Pavle je bio Židovski misionar, vjerska zealost. On je mrzio Isusa i tu novu vjeru, koju je on smatrao raskol. Pavle je žestoko progona sljedbenike Isusove zatvarajući ih i neki su čak bili i ubijani. Od jednom i čudnovato Pavle je promjenio svoju vjeru. On je odbaciv sve ono zašto se on borio da postigne, Pavle je napisao: "Jer sve držim za štetu prema prevaženom poznanju Hrista Isusa Gospoda svojega, kojega radi sebe ostavih, i držim da su sve trice samo da Hrista dobijem". (Fil 3:8).

Pavle je smatrao svoju prošlost postignuća kao nešto što se može baciti pred pse. Zašto bi on upropastio svoj život da slijedi vjersko fanatično izgubljeno načelo-jednog patetičnog izgubljenika pribijenog na krst? Kefas je bio obični ribar. On, također, preokranuo je svoj život od Isusa. Promjenuto poslije u Petra, ili "mali kamen", on je određen da "Hvata ljude" i "hrani stado". U godinama slijedeći Hristovu smrt i vaskrsnuće Petar je neustrašivo propovjedaio Isusa,

trpeći poniženja, batine, zatvor i neizbježivu smrt za njegovo ime. Ovo je bio sasvim drugi Peter od onoga koga smo vidjeli za vrijeme Isusova službovanja. Bivši Petar, dok je bio pun hvalisanja, malaksao je kada je iverje počelo da vrcu odričući se Isusa.

Petar je smatrao Isusa kao jednog vodju-obećanog sina Davidova. On ga je vidio kao jednog političkog poluboga koji će izvesti narod u slavu. Da, Petar se sjeća taj strani govor Gospodara kako je određen na smrt, biće batinat i razapet. Ali, izgleda Isus je često govorio čudnovate stvari. Luka, doktor poslije je pisao učeničke reakcije na pomisli Isusove smrti. "I oni ništa od toga ne razumješe, i besjeda ova bješe od njih sakrivena, i ne razumje se što im se kaza". (Luka 18:34).

KAO JAGNJE ZA KLANJE

Isus je dozvolio da bude uhapšen od vjerske naostrene rulje. Učenički nepobjedivi vođa odveden je u zatvor bez opiranja. Javno je na Isusa pljuvano, psovan je, guran, udaran, ismjevan, batinat, tučen. On je proglašen odpadnik vjerske vođe osudile su ga na smrt. Potom, Rimske vlasti su ga bičovale ovog koji treba da bude spasitelj, Pontije Pilat, pod političkim pritiskom, dao ga je razjarenoj rulji. Dželiti su onda izvršili najkrajnji način državne kazne-raspeće. To je bilo javno pogubljenje, sramno i bezstidno.

Ovde je bio Kralj Jevreja bespomoćan i umirajući na neopisivom drvenom stubu. Petar i ostali to su vidjeli, gledajući nevjerovatne događaje. Ovde je bio poslušni i isprebijani Isus. Dali on ne liječi bolesne? Pretvara vodu a vino? Ide po vodi? Ustavlja podivljalu oluju? Zašto ovo? Kako poražno i ponizno moralo je da izgleda za njegove učenike. Nisu se usuđivali da sanjaju o slavi. Sve što su sada imali jeste zapis i sram. Narod će se smijati, Eto ih prolaze Petar, Jakov, Jovan. Sve su dali za ništa. Isus je bio varka prevarant, jedan lažni Mesija.

Peter je bojažljivo slijedio Isusa noć ranije pred ubistvo. Momačko obilje već je izbijeno iz njega. Više ništa nije ostalo da se bori za. Prisutni su pitali Petra da li je on sljedbenik toga polu-gola povredjena, raščupanog, umornog i mnogo izranjivanog čovjeka-taj zvani čovjek Isus.

Petar se kleo i psovao, vikao je "Ja ne znam tog čovjeka o kome vi govorite": (Marko 14:71). Neznam što govorite... Ne poznajem čovjeka"; (Matej 26:70, 74). Odjednom pjevac je zapjevao kako je to Isus i kazao da će biti po pjesmi pijetla. Isusove oci pregledale su dvorištem i sreo se sa Petrom (Luka 22:61). Petar je pobjegao ponizen i u strahu. Također i svi njegovi apostoli. Jedan mladi čovjek, vjerovatno Marko, toliko se uplašio da je pobjegao go, ostavljajući robu u rukama onih koji su pokušali da ga uhvate (Matej 14:51). Ipak, ovaj isti Marko poslije je postao jako dobar i vjerni minister u službi Bozije crkve.

OD JEDNOM PROMJENA SRCA

Nešto manje od dva mjeseca poslije raspeća, Petar je sam totalno postao drugi čovjek podpuno odan Isusu. Na godišnjem prazniku Duhova, on je smjelo počeo govoriti masi ljudi: "Ljudi Izraelci: Poslušajte riječi ove: Isusa Nazarećanina, čovjeka od Boga potvrđena medju vama silom a čudesima i znacima koje učini Bog preko njega među vama, kao što i sami znate. Ovoga određenijem savjetom i promislom Božijim predana primivši, preko ruku bezakonika prikovašte i ubiste. Koje ga Bog podiže, razdriješivši veze smrti, kao što ne bijaše moguće da ga one drže (Djela 2:22-24).

Onda je Petar upozorio masu, "Pokajte se, i da se krstite svaki od vas u ime Isusa Hrista za oprostjenje grijeha; i primićete der Svetoga Duha. (Djela 2:,38). Petar je govorio sa takvim utiskom i ubedenjem da su njegovi slušaoci bili "razaloščena srca" (stih 37). Taj isti dan 3.000 duša odlučilo je da slijedi Isusov put i krstili su se.

Vjerske vlasti bile su uznimerine sa ovakvim isticanjem duhovne sile. Oni su prijetili Petru i ostalim apostolima "nikada više da ne spominjete ime tog čovjeka", oni su zahtjevali. Ova ista vlast bila je odgovorna za Isusovu smrt. Petar je znao da je i on bijo samo jednu riječ dalje od iste sudbine. Ali Petar i učenici smjelo su odgovorili ovim vjerskim vođama: "većma se treba Bogu pokoravati nego li ljudima. Bog otace našijeh podiže Isusa, kojega vi ubiste objesivši na

drvo. Ovoga Bog desnicom svojom uzvisi za poglavara i spasa, da da Izrailju pokajanje i oprostjenje grijeha. I mi smo njegovi svjedoci ovijeh riječi i Duha Svetoga kojega Bog daje onima koji se njemu pokoravaju. (Djela 5:29-32).

Šta je preokrenulo ove ljude u samo nekoliko nedjelja? Kakav uzbuđen događaj su on svjedočili? Oni su vidjeli Isusa ubijena. Oni su znali da je on mrtav. Onda su oni vidjeli Isusa poslije vaskrsnuća i oni su znali da je on bio sin Boži. Učenici su čuli da je Isus rekao da će umrijeti i vaskrsnuti. I onda oba slučaja su se dogodila. To je ono što su njegovi učenici iskusili. Nikada ništa

ovako nije se dogodilo ranije. Ipak se dogodilo-njima. Oni su vidjeli i preživjeli kroz to. Tu nije bilo pobijanja činjenice. Isus je također obećao da će primiti Sveti Duh i da će ih on učiti svim stvarima, i voditi ih u istinu (Jov 14:26; 16:13). Stoga su učenici shvatili sada Božiju stvarnu namjeru za čovječanstvo i za njih.

NAJVAZNIJI MOMENT U ISTORIJI

Učenici su sada shvatili jako važan razlog za Isusov život i smrt: za pomirenje ljudi s Bogom, da ih omogući da živi u pokajanom čovjeku kroz Sveti Duh i da omogući vaskrsnuće iz mrtvih (Rimlj 5:9,10). Isus je rekao svojim učenicima za vrijeme njegova službovanja: "Ja sam vaskrsenije i život: koji vjeruje mene ako i umre živice" (Jov 11:25). Ali sadržaj je bio beznačajan dokle nisu vidjeli Isusa mrtvog pa onda živog opet.

To je ono što je pomoglo promjenu apostola. Ta realnost povela je Pavla da daje sve što je imao za ime Hristovo. Pavle je imao jedan cilj u životu: "Da poznam njega i slavu vaskrsenja njegova i zajednicu njegovih muka... Da bi kako dostigao u vaskrsenije mrtvih. (Fil 3:10,11).

Svakako, čitaoc nije vidio ni mrtvog ni vaskrsnutog Isusa. Stoga on ili ona mogu da se pitaju da li je taj slučaj stvarno se dogodio, Možda su njegovi učenici izmislili ovu bajku da bi stvorili slijedbenike? Zamisli što bi to značilo. Da se vaskrsnuće nije dogodilo, učenici bi stalno znali tu činjenicu, stoga da li bi oni htjeli izgubiti svoj život da je to bila laž. To nema smisla. Mi možemo biti zavedeni da vjerujemo i da davamo novac, naše vrijeme, možda i život za tako nešto. Ali ako znamo da je to laž? Da li bi onda mi trpjeli ponižavanje, batine, muke, gubljenje svega a onda i smrt za to? Svakako ne. Kakve bi imalo to svrhe?

Samo jedan zaključak je moguć. Učenici su iskusili neopisljivo vidjenje iznad svega: Oni su vidjeli mrtva čovjeka opet živa. Oni su naši svjedoci da je ovo neobičan slučaj-vaskrsnuće Isusa iz Nazareta-u stavri dogodilo se. Luka je govorio o onima "koji su iz početka svjedoci" (Luka 1:2), Petar kaže: "Po pripovjetcama mirno izmišljenim, nego smo sami vidjeli slavu njegovu (II Petr 1:16).

Jovan je kazao decenije poslije događaja "U život se javi, i vidjesmo, i svjedočimo, i javljamo vam život vječni, koji bješe u oca, i javi se nama (I. Jov 1:2). Pavle je kazao: "Ne vidjeli ja Isusa Hrista, Gospoda nešega" (I. Kori 9:1). Pavle je vidio vaskrsnutog Isusa nekoliko godina kasnije. A poslije sviju javi se i meni, kao kakvom nedonoščetu" (I. Kor 15:8).

Isus je sam rekao učenicima da šire riječ o njegovom životu, smrti i vaskrsenju. Prije njegove smrti, Isus je rekao: "A vi će te svjedočiti, jer ste od početka sa mnom" (Jov 15:27). Vaskrsnuti Isus rekao je njima: "I bićete mi svjedoci i u Jerusali mu i svoj Judeji i Samariji i tja do kraja zemlje" (Djela 1:8).

Kroz svoj Hrišćanski život, apostol Pavle naglasio je nešto što Novi Zavjet zove "Jevandjelje" ili Dobra Vijest. Za Pavla, Jevandjelje je bilo stožer koji označava važnost vaskrsnuća mrtvi nasleđuju vječni život. "Jer vam najprije predadoh što i primih da Hristos umrijev za grijeha naše, po pismu. I da bi ukopan, i da usta treći dan, po pismu" (I. Kor 15:3,4),

Pavle je stavio svoj život na činjenicu vaskrsnuća. On je bio začuđen kada je vidio medju Hristovim slijedbenicima u gradu Korintu, Grčka, da neki sumnjaju u vaskrsenje, Pavle je nastojao da daje crkvi dugo ohrabrenje u logiki o mrtvima koji će biti vaskrsnuti u život: "I ako name vaskrsnuća mrtvih, to ni Hristos ne usta, uzalud dakle propovjedanje naše, uzalud i vjera naša. A nalazimo se i lažni svjedoci Boži što svjedočimo na Boga da vaskrse Hrista, kojega ne vaskrse kad mrtvi ne ustaju. Jer ako mrtvi ne ustaju ni Hristos ne usta, uzalud vjera naša: jer ste

u grijesima svojim. Dakle i oni koji pomriješe u Hristu, izgibose. I ako se samo u ovome životu uzdamo u Hrista, najnesrećniji smo od sviju ljudi". (I. Kori 15:13-19).

Svakako, Pavle ne bi gubio svoje vrijeme i život za laž. On i ostali učenici znali su da je Isus živio umro i vaskrsno. Kad neko prizna Bibliju kao riječ Božiju, njegovo svjedočenje postaje dokaz. Apostoli su produžili posao svjedočanstva o vaskrsnuću kroz vjekove kroz njihove zapise u Novom Zavjetu.

ODLUKU MI MORAMO DONJETI

Istina, ja i ti nismo vidjeli Isusa da je vaskrsnuo iz mrtvih. Ali, zamislimo da smo ga vidjeli da je u stvari ponove oživio. Mi vidimo vaskrsnuće kroz oči onih koji to svjedoče čitajući njihove zapise.

One koje Bog pozove znaše da je njihovo tvrđenje točno zato što su nadareni od njega. (Jov 21:24).

Ako mi priznajemo da je Pavle, Petar, Jakov, Jude, Luka, Marko, i Matija živjeli-i ako mi prihvatimo njihove izjave kao svjedočanstvo o Isusovu životu, radu i smrti-ako mi prihvaćamo da su oni nadareni od Boga da pišu materijal koji mi zovemo Novi Zavjet-onda mi ne možemo poricati najglavniju činjenicu događaja u historiji našeg vremena: Isus iz Nazareta vaskrsnuo je iz mrtvih.

Ako mi priznajemo da je Isus umro, onda je on morao biti smrtnik živo biće kao što smo i svi mi. Ako mi priznajemo da je Isus vaskrsnuo u vječni život, onda mi ne možemo pogovarati da on nije bio sin Boži.

Ako mi priznajemo da je on bio Bog u tijelu, onda njegova obećanja-njegove zapovjesti-njegova upustva-njegova upozorenja-moraju se poštivati. Ponavljamo: Isus nije napisao ni jednu riječ u Novog Zavjeta zapisima. Svaku riječ koju je on izgovorio predstavljaju samo što su drugi ljudi-njegovi učenici-potvrđuju da je kazao. I ovih je ljudi mali broj. Osam ljudi samo. Oni su jedini koji su pisali i sačuvali dokaze o Isusovom životu njegovoj nauci, njegovim djeli ma, njegovoj smrti i vaskrsnuću. Tu nema nikoga drugoga kome bi se mi obratili.

Izvan ovih jednih završenih knjiga koje mi zovemo Novi Zavjet, može biti da ništa drugo nije zapisano ili zavedeno o Isusu od savremenih posmatrača. Navodjenja u drugim religijama i svojstve vim zapisima tog vremena jedva da ga i spominju. Možeš doslovno nabrojati svojstvene zapise o Isusu na svojim prstima.

ZAŠTO NEKOLICINA SPOMINJU ISUSA

Nije iznenađujuće da skorom ništa nije pisano i sačuvano o Isusovom radu od savremenih ljudi. On je živio u vrijeme kada masovna štampa nije postojala. Nije bilo Televizije, novina ili brošura. Fotografije, Kompjutera E-Mail ili crtanja. U stvari, jako malo je što šta preživjelo iz starog daba u naše vrijeme.

Nazaret u kome je Isus odrastao, bio je beznačajno zabačeno selo. Nije bilo ništa veće od možda 500 do 2.000 duša. A Selo je bilo blizo rapavag kamenitog puta. Glavni put je zaobilazio Selo. Isus je bio prikazan kao jedan putujući propovjedač iz nepoznatog juzmog sela. Dalje, Isus je bio Žid živio među Židovima. Kao najbolje, Židovi su smatrani kao osobenjaci od Grka i Rimljana. A najgore, oni su bili izigravani proganjani. Daljnje osamljenje Isusa jeste činjenica da je on živio do svoji 30 godina starosti u mjesto koje su sami Židovi gledali kao prostačko i nenaobrazovano. gledali kao prostacko i nenaobrazovano.

"I rece im Natanailo: iz Nazareta moue li biti sto dobro? (Jov 1:46)

Isusove tri i po-godine učenja bilo je ograničeno u nekoliko djelova ili provincija u Svetoj zemlji kao što su Galileja i Judeja. U najbolje, on bi bio označen kao prorok od jednog mračnog i stranog bogočašća.

Zašto bi i jedna "poštovana" vlast pisala o Isusovu učenju, specijalno kada je Isusov općutani orginalni program pokazao se da je podbacio sasvijem? Poslije tri i po-godine učenja, skorom svi "sljedbenici" napustili su ga.

Nedjelje poslije njegove smrti, kameno-tvrđih učenika mogli su se izbrojati samo u stotine (Djela 1:15). Poslije, hiljade vjerenika dodati su rastućoj crkvi. Ali oni su bili omrznuti od Židova i ismijavani od Rimljana i Grka. Kao čovjek Isus Sam lično postao je prezren od prezrenih (židova). Stoga nije čudo da nema nikakvih zapisa iz prvog vijeka o Isusu ili bilo kakvog spominjanja njegovog imena od njihovih savremenika. To je ono što se i može očekivati.

Osim ako mi vjerujemo ljudima Novog Zavjeta što nam kažu mi ne možemo nadati se i doznati što je Isus rekao, što je radio i zašto se borio. Niti možemo da shvatimo izvanredni dar koji je on ponudio ljudskoj rasi. Trebamo li vjerovati? Da li se mi stvarno trebamo brinuti da li je Isus bio Bog, bio čovjek, ili samo bio bajka? Budimo iskreni. Mnogo naroda ne misli o Isusu kada obavljaju svoj dnevni posao. Moguće da je samo u doba Isusovo ime na njihovim usnama za vrijeme istovara psovki.

Oh, da, najveće religije u svijetu "započele su u ime njegovo". Hrišćanstvo predpostavlja se da je osnovano na Isusovij nauki. Vjerski ljudi upotrebljavaju ime Hristovo. Milioni tvrde da vjeruju u njega. Ipak, mnogi ljudi ne znaju mnogo o Isusu ili njegovoj nauki.

Postoji dobar razlog za to. Niko u stvari, ne uči Bibliju a najmanje je neki čitaju kao regularnu osnovu. Tako, Isus iz Nazareta, mnogo ugledno živo biće koje je ikada živjelo, ostaje, kako oglašivački direktor Brus Barton (Bruce Barton~ prvi put ga nazvao a svojoj 1925 najbolje rasprodanoj knjizi "Čovjek koga niko ne zna".

TAJ UČITELJ ZVANI ISUS

Vidili smo zašto je vaskrsnuće Isusa Hrista jedna činjenica. Mi imamo svjedoke koji su dali svoje živote za tu istinu. Sa djelom svoga vaskrsnuća, Isus je dokazao da je on u istoriji najveća i rijetka ličnost. Vaskrsnuće nije samo događaj ili djelo koje Isusa pastavlja odvojeno. On je postigao što ni jedan živi čovjek nije bio sposoban postići. I sve ove stvari potvrđene su od tih samih svjedoka.

Razmotri samo kvalifikacije Isusove, koji je liječio bolesne (Matej 4:23,24), opraštao grijeh (Luka 5:17-26), išao po vodi (Matej 14:22,23), umirio bjesni vjetar i ljuto more (Marko 4:35-41), podizao ljude iz mrtvih (Jov 11:38-44), promjenjivao vodu u vino (Jov 2:1-11), izgonio đavole (Mar 5:1-16), umnožio hljeb i ribu (Luka 9:10-17).

Ovakva izvanredna djela bila su posvjedočena od posmatrača koji su uzeli pero u ruku i pisali. Kao što je Jovan rekao, "I mnoga druga čudesa učini Isus pred učenicima svojim koja nisu napisana u knjizi ovoj, A ova se napisашe, da vjerujete da Isus jeste Hristos sin Boži, i da vjerujući imate život u ime njegovo (Jov 20:30,31).

Učenici su stavili svoju čast i život na sadržaj njihova pisanja, "Ovo je onaj učenik koji svjedoči za ovo, koji i napisa ovo: i znamo da je svjedočanstvo njegovo istinito" (Jov 21:24).

Vidili smo da je Isus bio više nego jedan običan čovjek. Njegovo vaskrsnuće i šta je radio za vrijeme svog "života potvrđuje to. Isus se rodio Mariji začet od Duha Svetoga (Luka 1:35) tako, on je postao sin Boži. Kroz vaskrsnuće on je postao-vječni sin Boži. Isus Hristos bio je Bog. I on je Bog. Osim njega nema drugog Boga.

DIO II

ISUS PRIJE NJEGOVA LJUDSKOG ROĐENJA

Šta ima Isus Hristos sa name danas? Da bi to pronašli onda se trebamo vratiti kroz vrijeme u daleku prošlost-recimo 30 biliona godina ili možda više. Ni jedno živo biće tada nije postojalo. Čak ni naš svemir ni zemlja nisu postojali, koliko živo biće može da zna. Ova vječna Duhovna Bića postojala su, ipak.

Ko je bilo ovo biće? To je bio Bog, ili Theos po Grči. Tu je bila "Riječ", ili Logos na Grčkom. U jevandjelju po Jovanu Jovan kaže da su je on postojao u jednom

neustanovljenom vremenu koje on zove "početak". Piše Jovan: "U početku bješe riječ, i riječ bješe u Boga, i Bog bješe riječ. On bješe u početku u Boga" (Jov 1:1,2).

Ko god da bio ova Riječ, ona je bile s Bogom kroz vječnost. Ipak, Riječ je bila Bog. Izvanredna stvar dogodila se ovoj Riječi. "I Riječ postade tijelo i useli se u nas puno blagodati i istine.." (Jov 1:14). Član Božije familije u stvari pretvorio se u ljudsko tijelo.

PRIJE NEGO JE SVIJET BIO

Ova vječna Riječ postao je čovjek Isus iz Nazareta. Na zemlji, Isus je zvao sebe sinom Božim (Jov 10:36), kao i sa sin čovjeka. Razlog je bio taj da je on po rođenju postao sin Boži. Poslije je on postao "prvorodeni iz mrtvih" (Kol 1:18). Ali Isus je postojao kroz vječnost kao vječnoživa Riječ. Jovan kaže za Isusa: "I javljamo vam život vječni, koji bješe u oca, i javi se nama. (I. Jov 1:2), Jovan je pisao ovo pismo crkvi odnoseći se na "početak" kao što je i u jevanđelju. On kaže Isus je bijo taj početak, "Što bješe iz početka, što čusmo, što vidjesmo, očima svojim, što razmotrišmo i ruke naše opipaše, o riječi života: (I Jov 1:1). Jovan kaže da je on svjedok tome vječnom životu, Riječi. Ta Riječ je bila Isus Hristos.

Član Božije familije koji je postao Isus iz Nazareta govori o sebi kao "Jedan koji postoji". On je rekao Jevreima: "Zaista, zaista vam kažem: ja sam prije nego se Avram rodi. (Jov 8:58). U Otkrivenju, vaskrsnuti Isus kaže: Ja sam alfa i omega, početak i svršetak, govori Gospod, koji jest, i koji bješe, i koji će doći, sve držitelj (Otk 1:8).

Isus jasno bio je Bog. Ali Isus je takodjer bio čovjek. Tako, nedoseživost se dogodila. Bog je prešao u smrtnog čovjeka. Pavle kaže za Isusa: "Koji, ako je i bio u obličju Božijemu, nije se otimao da se isporedi s Bogom... Nego je ponizio sam sebe uzevši obličje sluge, postavši kao i drugi ljudi i na oči se nadje kao čovjek. Ponizio sam sebe postavši poslušan do same smrti, a smrti krstove:" (Filb 2:6-8). Isus kako će mo vidjeti, živio je pravednim životom i platio je kaznu za cijelo čovječanstvo za grijeh sadašnje i buduće. Bog otac onda je vaskrsnuo Isusa u vječni život koji je on imao kao Riječ. Ukratko pred svoju smrt Isus se molio: "I sad proslavi ti mene, oče, u tebi samo sa slavom koju imadoh u tebi prije nego svijet postade (Jov 17:5).

I u stvari to i dogodilo. Riječ (Isus) i Bog (otac) imali su blisko srodstvo ljubavi kroz vječnost. Isus kaže za Boga: "...jer si imao ljubav k meni prije postanja svijeta (Jov 17:24). On očito je mislio da su oni jedno isto biće. Oni su bili dvije personalnosti koje su mislili kao jedan. Riječ i Bog bili su jedni u saradnji, u mislima, u djelu, u filozofiji. Čisto oni su bili dva individualca oni su radili u takoj slozi da je pristojno kazati da su oni bili jedan-jedna jedinka.

Pavle je rekao da je Riječ bio "izrazit izgled od" osobe Boga oca (Jev 1:3). Filip jedan od Isusovih učenika, tražio je da im pokaže oca. Isus mu je odgovorio: "Onaj koji vidi mene, vide oca; pa kako ti govoriš: pokaži nam oca?" (Jov 14:9).

Riječ i otac jednaki su u karakteru, u sastavu i generalnom izgledu dok su bili razdvojeni. Oni imaju isti izgled, i istu filozofiju života. Isus je došao da otkrije postojanje i karakter oca. Očevo postojanje nije generalno bilo poznato čovječanstvu do pojave Riječi u tijelu. Jovan je pisao, "Boga niko nije vidio nikad: jednorodnoga sine koji je u naručju očinom, on ga javi"(Jov 1:18). Isus je sam rekao "I otac.koji me posla Sam svjedoči za mene. Ni glasa njegova kad čuste ni lice njegova vidjeste" (Jov 5:37).

ISUSOVA ULOGA U ISTORIJI

Riječ je bio i jeste glavni izvršioc i činovnik nad Božim planom na ovoj zemlji. Da zgrubišemo detalje njegova poslovanja. Bog koji je postao Isus Hristos stvorio je sve vidljivo i nevidljivo. Ovaj Bog-Riječ-bio je gospod Starog Zavjeta. On se zvao Jehova po Jevrejski; Gospod na engleski. Ova osoba-Riječ-postao je Isus čovjek. On je živio bezgrešnim životom i platio je za čovječanske grijeh. Riječ je onda vaskrsnuo da sjede s desne strane oca.

On je produžio i dalje da bude kao izvršni direktor svih stvari koje se odnose na ljudsku familiju. Riječ će se vratiti na zemlju kao Mesija. On će upravljati svim narodima svijeta u budućnosti. Zašto se ovaj član Božije familije zove Riječ? Zato što je on taj koji je jasan. On

govori-ovlašćuje-i to se sve uradi. Kao govornik, Riječ je jedan koga vidimo da govori, radi, učestvuje u ljudskoj istoriji. U položaju, Hristos ili Riječ dolazi pod autoritet Boga. Isus kaže: "Otac moj veći je od mene" (Jov 14:28). Ranije Isus je priznao da je on samo predstavnik svoga oca: "Jer ja od sebe ne govorih, nego otac koji me posla on mi dade zapovjest što ću kazati i šat ću govoriti" (Jov 12:49). Tako srodstvo ljubavi između Isusa i Boga je utvrđeno na pokornosti i poslušnosti, kao i u ljubavnoj upravi. Hristos i Bog saraduju u svakom pogledu zajedno. Tu nema nesloge. Oni vide oko u oko. Isus (Riječ) stalno se pokorava u ljubavi svoga oca. Otac ima potpuno povjere nje u odanost sina. Riječi može biti povjerena sva odgovornost sa radom stvaranja-koje obuhvaća Božiju divnu namjeru za cijelo čovječanstvo. "Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji" (Mat 28:18), To je Riječ koja se stalno vidi na djelu. Jovan nam kaže: "Sve je kroz nju postalo, i bez nje nije ništa postalo" (Jov 1:3).

Pavle kaže "Bog koji je sazdao sve kroz Isusa Hrista"(Efe 3:9), i opet, "Jer kroz njega bi sazdano sve što je na nebu i što je na zemlji, što se vidi i što se ne vidi... sve se krozanj i zanj sazda. I on je prije svega, i sve je u njemu" (Kola 1:16,17),

Kakva divna sila je data Riječi: Riječ je stvorila svemir. Riječ je stvorila sve što postoji na zemlji, uključujući ljudsku rasu (I. Knj Moj 2:7). Riječ je "Gospod Bog" Biblije. Titula "Gospod Bog" označava koja osoba Božije familije u stvari radi stvaranje. To je Gospod iz Božije familije. –(Yahwe) ili Gospod u svakom slučaju odnosi se na Riječ-stvoritelj-i poslije Isus. Izraz "Gospod Bog" upotrebljuje se a Prvoj Knjizi Mojsijevoj odmah poslije Božija familija počima da govori s ljudima (I. Knj Moj 2:16). Ovo označava koji član Božije uprave u stvari govori. Jednom utvrđen, Riječ se jednostavno zove "Gospod" (I, Knji Moj 7:1). Ali stvaranje nije ideja samo Riječi samoga. U Prvoj Knjizi Mojsijevoj izraz "Bog" ili Elohim su upotrebljene. Ova imenica je množina u formi i može imati i množinu ili jedninu značenja zavisi o savezu. Elohim, u Prvoj Knjizi Mojsijevoj označava više nego jednu osobu u razgovoru. "Bog (Elohim) kaže, "Da napravimo čovjeka po svojem obličju, kao što smo mi..." (I. Knj Moj 1:26). Božija familija-sastoji se od Boga.i Rijeci donjeli su odluku o glavnom planu za stvaranje ljudske familije.

Riječ je a stvari radio na stvaranju, napokon. Jednom kada je čovjek na zemlji, onda je YHWH (Yahveh) ili Riječ koji upravlja sa ljudskom rasom. On govori svijetu. "Gospod kaže Kainu..." (I. Knji Moj 4:9)."....Noju" (I Knji Moj 7:1) "...Avramu (I Knj Moj 12:1) ...Mojsiji" II. Knj Moj 9:3) i.t,d,

MISTERIJA VJEKOUA

Riječeva najveća opasnost odgovornosti bile je to da se pretvori u ljudsko biće-čovjeka-Isusa. Odluka da se pošalje Riječ u svijet kao jedna žrtva nije se mogla uzeti olako i bez mnogo opreznog planiranja od Oca, Riječ, kao Isus, bio je izložen opasnošću na zemlji. Zamisli što bi se desilo da Isus nije uspio da živi bezgrešnim životom. Što bi se dogodilo sa Logos? Ljudskoj rasi bez spasitelja? Isus, svakako, uspio je. "Ne bojte se, jer ja nadvladah svijet" (Jov 16:33). Pavle nam kaže o Isusu "Nego koji je u svačemu iskusan kao i mi, osim grijeha" (Jev 4:15), Postignuvši ovo djelo, Riječi je povjereno da nadgleda one koji će postati članovi Božije familije na zemlji. "On je glava tijelu crkve". Pavle je pisao za Riječ, vaskrsnutog Isusa (Kol 1:18).

Konačno Riječ će se vratiti da uspostavi novi put života na ovoj planeti zemlji (Ise 2:2-4), Riječ će produžiti da radi sa ljudima dokle se plan i namjera Boga oca ne završi. Ustanovili smo da je Isus Riječ i da je član Božije familije. Vidjeli smo da je on postojao vječno i da je radio kroz ljudsku istoriju. Ali mi smo istakli, u smislu, sredine films. Vidimo Riječ tvorca svega. Riječ je stvorio ljudsku familiju. On je radio sa ljudima. Lagos je stvaren meso i krv kao Isus iz Nazareta. Riječ je umro i vaskrsno. Ali kakava u stvari je sve u svemu bila ta namjera?

Zašto stvaranje? Zašto smrt Hristiva? Zašto vaskrsnuće? zašto crkva? Što smo mi svi skupa i kako mi nastupamo u taj plan? U namjeri da sve ovo razjasnimo, mi se trebamo vratiti u vječnu prošlost, istom "početku" prije nego je svemir stvoren. Mi stižemo na vrijeme kada su Bog i

Riječ crtali jedan od najljepših nacрта u istoriji vječnosti. To je plan koji mi nazivamo "tajne vjekova".

NAJVEĆA TAJNA OD SVIH

Jednog dana, za vrijeme njegova ovozemaljskog propovjedanja, Isus je izišao iz kuće i sjeo pored mora Galilejskog. On je počeo da tumači ljudima kakva Božija vlast ili carstvo u stvari jeste. Matija kaže da je ovo bilo ispunjenje proročanstva o Isusu, koje je bilo zapisano vjekovima ranije: "Da se zbude što je rekao prorok govoreći: otvoriću u pričama usta svoja, kazaću sakriveno od postanja svijeta" (Mat 13:35; Psalm 78:2. Kakve su to bile tajne? Pavle kaže da je Isus pričao nešto što se odnosi na "otkrivanje tajni koje su držane u tajnosti od postanja svijeta". Kakva je bila to tajna?

Ova zagonetka-tajna-odnosi se na našu, ljudsku rasu, kao taj predmet. Pavle kaže: "Nego govorim premudrost Božiju u tajnosti sakrivenu, koju odredi Bog prije svijeta za slavu našu (I Kor 2:7).

Ovaj tajanstveni plan bio je nešto "koji ni jedan od knezova vijeka ovoga ne pozna; jer da su je poznali, ne bi Gospoda slave razapeli" (I Kor 2:8). Onda se Pavle osvrnuo na izjavu proroka Isaije koji je napisao stotine godina ranije. "Što oko ne viđe, uho ne ču, i u srce čovječije ne dođe, ono ugotovi Bog onima koji ga ljube" (I Kor 2:9).

Ovde je postojao plavi nacrt, jedna osnovna strategija koja je bila jako ogromna, ni jedan čovjek nije je mogao dokučiti. Kakva god ova namjera bila, ona je pripravljena za neku vrstu ljudi-oni koji vole Boga. Kakav je to bio pla? Ko je umješan?

Da se vratimo "u početak" još jednom. Zamislimo da su Bog i Riječ razgovarali zajedno. Ova dva-člana Božijeg carstva razgovarali su o jako velikom konceptu koji se ikada mogao zamisliti. Bog i Riječ govorili su, "Ajde da obnovimo sebe". Ponavljamo: namjera je bila da se naprave novi članovi Božije familije. To zvuči sasvim čudnovato-nedokučivo. Ipak, to je u stvari što su Bog i Riječ odlučili da urade. Ovaj plan je bio da stvore stvorenje imajući Boži karakter i bitnost. Ova bića bi na pokon postala besmrtna, a ne predmet smrti. Ali oni jednostavno ne smiju biti roboti. Oni trebaju da imaju slobodu izbora. Uz to, oni ne mogu uzgajati uzrok sebične ambicije i takmičenja. Ipak, Bog je trebao da osigura ova nova bića da imaju želju rada jedan s drugim skupa sa njim u podpunoj harmoniji, miru i radosti-i da tako rade vječno. Natjecanja, pobune, prevare, zavisti, mržnje nebi smjele postojati.

Prava zamisao da takvo jedno stvorenje je moguće izgleda bezumno našem ljudskom umu. Sukobi, samovolja, utrkiivanja u živo to jeste život ljudske familije. Kako bi Bog postigao tako nešto-stvoriti nezavisno ali slična -istomišljena bića? Kako bi Bog stvorio "Boga" kakogod? Odgovor je da Bogu je sve moguće (Mat 19:26).

Bog i Riječ su znali da je to moguće za razmišljajuća bića da se upuste i djelo koje Biblija zone "grijev". Možemo upotrebiti Boga i Riječ sa proizvođačem avijona koji zamišlja da njegov avijon može da podbaci mehanički. Oni su znali da je to moguće. Zato su oni preuzeli sve mjere da spriječe mogućnost mehaničke greške i pada.

GRIJEH I LJUDSKA FAMILIJA

U istom smislu, Bog je uzeo opreznost protiv grijeha koji pruža svoju gadnu glavu unutar njegova carstva. Šta je grijeh? "Griješiti" jeste promašiti označaj Božijeg pravog puta mišljenja i djelovanja. "Grijev je prestup zakona" (I Jov 3:4). Griješiti je učestvovati u mislima i djelu koje istom prirodom su nesavršeni. Pošto je Bog savršen, griješenje dolazi u sukob sa Bogom i njegovim putem. Bogu je potrebno stvoriti bića koja na pokon ne mogu griješiti ili odstupiti ma bilo u čemu od pravedne misli i djela. On treba da ima povjerenje u ova stvorena bića da neće kroz vječnost skrenuti s njegova puta. Možda ih je Bog mogao prisiliti na poslušnost. On je mogao odvojiti neposlušne sinove od ostatka njegove familije. Ali kakav bi bio izlaz u tome? Prisilna poslušnost nije ona na koju je Bag mislio. On je želio samostalno stvorenje koje

samovoljno želi da se pojedinačno pokori Bogu. Kako će Bog da postigne taj Herkulov poduhvat?

Bog i Riječ odlučili su da stave ova moguća "živa bića" u jedan smrtni položaj, koji je pradmet raspadljivosti i smrti. Oni su napravili ljudska tijela trošna iz dva razloga. Prvo, svako živo biće koje odbije da živi kao što je Bog, postepeno i jednostavno prestane da živi. Takvo živo biće biti će uklonjeno iz njegove ili njene bijede, tako govoreći, da ne stvara drugome bijedu. Drugo, moguća Božija bića treba da shvate podpunu njihovu ovisnost o Bogu-da sve dolazi od njega i od njega samoga. Ova narav zahvalnosti i poslušnosti treba da bude tako ukorjenjena da traje kroz vjekove. Koje bi ostavilo jednu vječnu ljubav povezanu između Tvorca i mogućih novih Božijih-stvorenja. Živa bića treba da postignu ove elemente pravednog karaktera. To zahtjeva vrijeme i iskustvo.

Bog je znao da će on morati dopustiti nešto što on apsolutno mrzi. Ovim smrtnicima treba dati slobodu da "griješe" i da žive suprotno Božijem putu, u koliko izaberu. Oni će učiti kroz posljedice njihova grijeha-patnju koju grijeh proizvodi-da je Bog bio stalno u pravu poslije svega. Jednom kad je ljudski um rasvjetljen, oni će vidjeti da njihovi vlastiti postupci nisu proizvodili dobro koje su tražili. Postignuće ovih ljudi jeste da se obrate svome stvoritelju u pokornosti i ljubavi.

Sad Bog od jednom nije mogao izbrisati grijeh. To jest, jedan koji je zgrješio da jednostavno kaže "žao mi je" poslije grijeha nebi ovo samo bilo dosta. (Narod bi poslije uvidjeo da je Bog "mekan" prema grijehu). Grijeh je morao imati neporečivu kaznu koja je bila potrebna nekako da se plati.

Svakako, Bog je stvarno milostiv i on je ljubav. On oprašta grijeh. Ali ujedno Bog mora da održava pravdu. Šta je "Pravda"? Pravda je odredba "nagrade" u odnosu na djelo učinjeno. "Kazna" je jednostavno nagrada za nešto pogrešno urađeno. Nije dosta dovoljno samo da se kaže "žao mi je". Bog mora da čuva pravdu i kaznu za grijeh. Ko može platiti kaznu?

PITANJE GRIJEHA

Tu postoji značaj koji Bog zove "grijeh". Grijeh stvara duhovne posljedice ili "povredu" našem umu. Grešni čovjek je kao neispečena zdjela od ilovače sa nedostacima. One se mogu i moraju

ukloniti. Pošto će zdjela ostati bezvrijedna. Kako je Bog otac nadmudrio ovu "nedovršene zdjele" neprilikom? Tu nije bilo izbjegavanja grijeha kod ljudi, djelo koje ih je pravilo duhovno nesavršene.

Mi smo to vidjeli. Kazana za one duhovne nedostake ili grijeh jeste smrt. "Jer je plats zagrijeh smrt..." Pisao je Pavia (Rim 6:23). Svi su grešni: svi su zaslužili kaznu smrti.

Ali Božija namjera je da drži svjesni um životu-vječnom životu. Kako je ova moguća? Plan za život zahtjeva slijedeće. Jedan član Božije porodice bio je vredniji više nego cjelokupni ljudski život. (zato što je on bio njihov stvoritelj). Poslije življenja pravednim životom u tijelu on je mogao platiti kaznu grijeha, tako brišući sve ljudske mane (grijehe).

Riječ se dobrovoljno odlučio za ovaj važan čin kao spasitelj i postao je Isus čovjekom. U stvari on se obavezao za taj poduhvat u momentu kada je stvorio Adama i Evu-prva živa bića. Samo tvorac može ukloniti nedostatke u ljudskim djelama i premodelirati ih.

To je bio Riječi vlastita odluka da stavi svoj vlastiti opstanak na kocku radi ovog ogromnog poduhvata. Isus, Riječ u tijelu, rekao je svojim slušaocima, "za to me otac ljubi, jer ja dušu svoju polažem da je opet uzmem. Niko je ne otima od mane, nego je ja sam od sebe polažem. Vlast imam položiti je i vlast imam uzeti je. Ovu sam zapovjest primio od oca svojega" (Jov 10:17,18).

Plata, kazna ili nagrada za grijeh je uzadovoljena jednom kada je Isus umro. Kako Pavle kaže "On je dao njega (Isusa) koji ne znadijaše grijeha nas radi" (II Kori 5:21). Jedan problem je još ostao: Ljudske zdjele mogu postići novu duhovnu manu zbog daljnjeg grešenja. Isus kao glavni duhovni lončar trebao je da napravi um koji bi nastojao da se uzdržava slobodno od daljnjih grešenja. To je u stvari baš ono što on radi danas.

Apostol Pavle je vidio ovaj napredak koji je imao udio u njegovom vlastitom životu. "Razapet sam s Hristom; a ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u tijelu, živim vjerom sina Božijega, kojemu omiljeh, i predade sebe za mane". (Gal 2:20).

Kakav je krajnji rezultat oprostjenja grijeha i preobrazba ljudskog uma? "A dar Boži, je život vječni u Hristu Isusu Gospodu našeme". (Rim 6:23). Oštećena ljudska um preinačena prema prefektnosti Božijeg puta. "za to, ako je neko u Hristu, on je novo stvorenje; staro prođe, gle, sve novo postade" (II Kor 5:17).

PLAN SASTAVLJEN

Sada da opišemo ovaj nevjerojatni plan još jednom u kome Isus Hristos, Riječ, je centralna osoba.

Fizički svemir i zemlja bili su dobar uslov smrtnim bićima da se tu stvore. Onda, biće-živo biće-trebalo se da se stvori. Oni su dobili izbor da idu svojim vlastitim putem, da osnivaju svoje vjere, socijalne i političke sisteme koje smatraju da su im jako dobri. Ova živa bića bili su slobodni da prkose Bogu i njegovom zakonu. Bog je morao dozvoliti da ljudi pate.

Onda, jedan spasitelj trebao se pronaći. Riječ sada treba da rizikuje da bude izbrisan iz opstanka. Ako bi Isus zgriješio samo jednom za vrijeme svog fizičkog života, on bi umro-nikada više ne bi mogao vaskrsnuti u život. Razmisli malo o tome. Samo jedan grijeh bio bi zapečatio sudbinu Riječi. Poslata Riječ u svijet kao živo biće bilo je veličanstvena izvrsna odluka Oca. Tu također je trebalo postojati neki izlaz za ljude da odpočnu sa stecajem uma, mišljenja i karaktera kao u Boga. Na pokon, poslušna i pravedna živa bića bi će preobraženi u slavu pravog Boga na vaskrsnuću. To je bio jedan ogromni plan od nevjerojatne zamršenosti i opasnosti-jedan plan koji se trebao temeljito i potpuno razraditi.

Kritična odluka je bila da Riječ postane živo biće. Riječ je trebao da bude za čovječanstvo prefektna žrtva. Bog bi u stvari sišao dolje da živi među živim bićima. On je trebao da bude kao svi ostali mladići da živi među familijama i komšijama. "Eto djevojka će zatrudnjeti, i rodiće sina, i nadjeće mu ime Emanuilo, koji će reći: s name Bog" (Mat 1:23).

Isus je umro kao jagnje odveden na zaklanje-nešto što su Riječ i Otac isplanirali već u nepoznatoj prošlosti. Petar je pisao: "Znajući da ste vi..., iskupiste... sa dragocjenom krvlju Hristovom, kao bezazlena i prečista jagnjeta. Koji je određen još prije postanja svijeta, i javi se u posljednje vrijeme vas radi" (I Petr 1:18-20). Jovan nam kaže da je Isus bio "jagnje koje je zaklano od postanja svijeta" (Otkr 13:8).

Bog je onda poslao Duh sveti u ljudski um koji su želili da se pokore Bogu. Ovo u zaokretu vodi ka cilju Božijeg plana: vječni život dat pojedinačnim živim bićima u njegovoj vlastitoj familiji. Pavle kaže da ljudska nada leži u vaskrsnuću. " ..za nad vječnog života, koji obeća nelažni Bog prije vremena vječnije" (Titu 1:2).

Oni koji su pozvani od Boga i koji slušaju, Isus će kazati: "Dođite blagosloveni Oca mojega, primite carstvo koje vam je pripravljeno od postanja svijeta (fat 25:34). Plan vjekova onda će biti završen. Živa bića biće opet rodjena kao članovi Božije Familije.

Pavle je pisao: "Tijelo i krv ne mogu naslijediti carstva Božijega..., evo vam kazujem tajnu: jer svi nećemo pomrijeti, a svi ćemo se pretvoriti-u jedan put, u trenuće oka u posljednjoj trubi; jer će zatrudniti i mrtvi će ustati neraspadljivi" (I Kori 15:50-52). Smrtna živa bića metnuće na sebe Božiju bezsmrtnost.

Ovaj dio plana je još u buduće. Čovječanstvo još živi u opoziciji Bogu. Mi vidimo uzroke oko sebe-ratove, mržnju, obmane, tuče, takmičenja, fizičke patnje, familijarne probleme, političke svadje.

GRIJEH I PATNJA

Bog i vaskrsnuti Isus vide muke koje pogađaju familije i čovjeka i svjedoci su toga kroz vjekove. Ali oni ne mogu da posreduju dok Bog Otac ne odluči da je pravo vrijeme došlo.

Božija familija more dozvoliti ljudske muke i nevolje-bez razloga kako tragične da su. Tu nema drugoga izlaza. Pavle je pisao: "Jer mislim da stradanja sadašnjega vremena nisu ništa prema slavi koja će nam se javiti..., jer se tvar pokori propadljivosti (ne od svoje volje nego za volju onoga koji je pokori) na nad da će se i same tvar oprostiti od ropstva raspadljivosti na slobodu slave djece-Božije" (Rim 8:18,20,21).

Svako živo biće more da se nauči da grijeh donosi patnju i smrt. Grijeh često puta izgleda dobar, čini dobro osobi. To izgleda logično i pravedno. Kada je Eva buljila na zabranjenu jabuku, izaledala je mnogo privlačljiva. Bila je "milina gledati" (I Knji Mai 3:6).

Kakav je grijeh bio pojesti tu jabuku? Jednostavno su Adam i Eva podbacili da se pokore Božijim naredbama. Bog je sada vidio da Adam i Eva neće vjerovati njemu kao njihovom vođi kroz život. Adam i Eva vjerovali su sami sebi, da su oni sposobni upravljati kako treba sa svojim životom. Oni su se učinili konačnim sudijom šat je dobro a što je zlo. Predpostavimo da su oni postali besmrtni u takvom umnom položaju. Mogućnost postoji da bi i oni postali Božiji protivnici, isto kao i Lucifer koji je postao Sotona ili protivnik, kako ćemo to vidjeti kasnije.

Samo jedan izlaz je bio otvoren. Vječni je morao sprečiti čovjeka da ne postane vječan u takvom umnom stanju. On je rekao za čovjeka: " ..Ali da ne pruži ruke svoje i uzbere s drveta od života, i okusi, te do vjeka živi-I Gospod Bog izagna ga iz vrta Edemskog.. " (I Knji Moj 3:22,23).

Spasenje i vječni život nije se mogao dati grešnom umu koji ne zna ljubav, ne vjeruje i ne sluša Boga. Grijeh se može shvatiti kao nedostatak pokornosti Bogu. U stvari, ljubav sama od sebe može se označiti kao pokornost. Svako živo biće treba da zna da on ili ona niko i ništa da je Bog sve. Ako mi hoćemo život mi ga možemo samo dobiti od Boga-njegovim putom. Mi moramo voliti Boga iznad svega više nego išto, čak više i od našega života.

Zato je Isus rekao prava ljubav prema Bogu je jedna od najvećih zapovjesti. "Ljubi Gospoda Boga svojega svijem srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom moći svojom (Mat 22:37). Ako osoba ima takav stav prema Bogu, on ili ona su sa Bogom. Prava ljubav je osnova vjere i pokornosti: ništa drugo nije važnije:

SOTONSKA POBUNA

Ogromna strahota dogodila se u svemiru prije stvaranja Adama i Eve. To je bila jedna razorna pobuna u samoj sredini Božijeg duhovnog carstva. Ova pobuna obuhvaća jednu trećinu bića zvanih "anđeli", koje je Bog stvorio. To podvlači sa potpunom odgovornošću da je Božija želja stvoriti bića

kao što je On-jedna koja neće nikada griješiti zato što su oni želili da nikada ne griješe-bilo je prvo na meti. Zašto je danas, preokret ljudskog uma jedan od najvažnije svrhe koji suočava Božiju familiju.

Anđele koje je Bog stvorio nisu prošli kroz kaljenje kao što je slučaj sa živim bićima da bi dokazali svoju ljubav Bogu. Jedan od tih anđela danas je obično poznat kao Lucifer. On je neopisljivo bio jako inteligentno biće. Poslije kada je on bio postavljen da upravlja zemljom, poslije njegova stvaranja, njegov um se zamračio sa njegovom vlastitom ljepotom i silom svemogućnosti. Lucifer je ubrzo zaboravio da je on Božije stvorenje, stoga niži od stvoritelja.

Lucifer na pokon izaziva svoga Tvorca za vrhovnu kontrolu uprave. Ovo buntovno biće dobilo je ime na osnovu njegova djela. On se sada zove Sotona ili zavoditelj. On je pojurio na nebo sa svojom anđelskom armijom, pokušajući munjevitom brzinom da savlada Boga. Sotona je očajno podbacijo svoju moć. U neopisljivoj borbe, Sotona je pobjeđen i zbačen dolje na zemlju. Isus kao Riječ, stojeći pored Bogom, posvjedočio je ovu tragičnu pobunu. On je rekao svojim učenicima, "Ja vidjeh Sotonu gdje pade s naba kao munja" (Luka 10:18').

Prorok Isaija, pod nadahnućem, takodjer je pisao o ovom vremenu krize. "Kako pade s naba, zvijezdo danice, kćeri zorina? kako se obori na zemlju... I govorio si u srcu svome: izići ću na nebo, više zvijezda Božijih podignuću prijesto svoj, i sješću na goru zbornu na strani sjevernoj. Izići ću na visine nad oblake, izjednačiću se sa višnjim" (Isai 14:12-14).

Ovo "Izići ću..." bilo je jasno kao nagao ponos. Sotona je postao glavni protivnik Božijem carstvu. On želi da vlada svemirom svojim putem i da drži plašt sile. Ali stvoritelj je jači od stvorenog. Sotona je izgubio rat i zbačen je dolje na zemlju gdje mu je Bog već jednom bio dao nasljedstvo. Sotona je odbio da se pokori Božijoj ljubavnoj upravi. Isto i anđeli koji su slijedili zavoditelja. Oni su duhovno odbačeni i biće uklonjeni.

Bog je moguc da okrene sve probleme u mogućnost. On je vidio kako Sotona maže biti upotrebljena za produženje njegova plane sa ovim na umu, Božija familija je odlučila da stvori živa bića na istoj planeti gdje je Sotona protjeran.

SOTONA KAO VARALICA

Bilo je očevidno da će Sotona pokušati nagovoriti ljude da ga slijede umjesto Boga. Sotona je, svakako, sprečen da radi samo ono što mu Bog dozvoli. Ali on je dao mjesto đavolu da nagovara ljude samo onoliko koliko oni dozvoljavaju da budu nagovoreni. Što se dogodilo?

Razmotri priču od prvog para Adama i Eve. Poslije ukratko njihovog stvaranja, zmija (Sotona) nagovorila ih je na neposlušnost Bogu (I Knji Moj 3:). oni su dobrovoljno pošli za njegovom naukom i zgriješili protiv svoga Boga.

Bog nije prisilio Adama i Evu da greše, ali je imao predosjećaj da se oni neće suprostaviti. Dali je Bog bio nepravedan? Svakako ne. On je učio Adama i Evu da slijede njegove zapovjesti bezuslovno.

Oni nisu bili u neznanju šta i kako da rade. Oni su mogli da slušaju Boga. Ali su oni izabrali da slijede sotonski gori savjet zato što su oni to htjeli. To je bila njihova želja.

To djelo otpočelo je pad napretka čovječanstva. Pavle je pisao, "Kroz jednog čovjeka dođe na svijet grijeh, i kroz grijah smrt, i tako smrt uđe u sve ljude jer svi zgriješite" (Rim 5:12). Sav narod kroz vremena duhovno su slabi kao i prvi par. Ni jedan nama želju ni silu da bi slušali Boga u svako doba i pod svakim okolnostima. "Jer svi sagriješite i izgubite slavu Božiju". Napisao je Pavle (Rim 3:23).

Pošto svi ljudi zgriješite, tako su svi naslijedili smrt, "plata za grijeh je smrt" (Rim 6:23). Prvi Adam je propao skupa sa svim bićima na ispitu. Ali Isus, drugi Adam, pobjedio je svijet i Sotonu. Isusovo duhovno postignuće omogućava živa bića poslije pokajanja i promjene, da dobiju vječni život.

Sotona nema kontrolu nad ljudskim umom, ali najveći dio čovječanstva su njegovi dobrovoljni zatočnici. Jovan je pisao da "Sav svijet leži u zlu" (I Jov 5:19). On je zvan Aždaja "ta stara zmija, koja se zove Đavo i sotona, koji vara sav vasioni svijet" (Otk 12:9).

Jedan važan razlog za Isusov prvi dolazak jeste da se usposobi da preduzme nad Sotonom mjesto u upravi. Jovan je pisao: "Jer đavo griješi od početka, zato se javi sin Boži da raskopa djela đavolja" (I Jov 3:8).

Hristos u fizičkim tijelu rekao je Sotoni: "Idi od mene, Sotono; jer stoji napisano: Gospodu Bogu svojemu klanjaj se i njemu služi" (Mat 4:10). Isus je živio pravednim životom-stalno poslušan svome Ocu. On se usposobio da bude vladar umjesto Sotone. "Sad je sud ovome svijetu", rekao je Isus svajim učenicima, "sad će biti istjeran knez ovoga svijeta na polje" (Jov 12:31).

Isus će zamjenuti Sotonu kao vladara na zemlji po svome Drugom Dolasku. Sotona će onda biti svezan. Jovan je vidio ovaj događaj u utvari: "I uhvati aždahu, staru, zmiju, koja je đavo i Sotona i sveza ga na hiljadu godina. I u bezdan baci je da više ne prevlašćuje naroda dok se na navršu hiljada godina" (Otk 20:2,3).

Mnogi narod ne shvaća da je Bog Starog Zavjeta-Gospod-isti onaj koji je postao Isus. Mi smo se opozvali na tu činjenicu ranije, pokazujući da je Riječ, a ne Bog-Otac-rukuje sa ljudskom rasom. Isus je rekao svojim slušaocima "Ja sam" (Jov 8:58) ili vječni-jedan. Rulja koja je uhvatila Isusa vikali su da traže Isusa Nazarećanina. Isus im je odgovorio da je on to. "Ja sam" tri puta (Jov 18:5,6,8).

Mojsija je pitao Boga koga je vidio u gorećom grmu, "Kako ti je ime?" odgovor je bio, "Ja sam onaj što jest", i onda reče: tako će kazati sinovima Izrailjevim: koji jest, on me posla k

vama" (II Knji Moj 3:13,14). Ovo je bio Gospod (stih 7) ili Riječ i on je rekao: "Ja sam Bog oca tvojega, Bog Avramov, Bog Isakov, i Bog Jakovljevi".(stih 6). Riječ je izveo djecu Izraila iz Egipta, vodio ih četrdeset godina kroz pustinju i doveo ih u obećanu zemlju. Pavle je pisao; "Ocevi naši svi pod oblakom biše, i svi kroz more prođoše... I svi jedno pića duhovno piše. jar pijahu od duhovne stijene koja iđāše za njima, i stijena bješe Hristos (I Kor 10:1-4 isticaj dodat). Nekoliko važnih stvari trebalo je da se postigne između stvaranja i dolaska Riječi u tijelo kao Isus. Jedno je bilo pozivanje jedne fizičke nacije naroda da živi po Božijem zakonu. Ovo je priča djece Izrailjeve o obećanoj zemlji. Mnogi narodi ne znaju zašto je Bog izabrao ovaj narod.

Bogu je potrebno da dokaže narodu da je to nemoguće za živa bića da stvarno služe njemu bez njegova dara Duha Svetoga. Pavle je pisao o starom Izraelu "Jet je nama objavljeno kao i oni ma ali onima ne pomaže čuvena riječ, jet ne vjerovali oni koji čuše" (Jev 4:2).

NAŠA POTREBA SVETOGA DUHA

Pouka je ovdje da Božija milost-ne naša-vodi nas na pokajanje (Rim 2:4). Bez Božijeg uma u nama kroz Duh Sveti mi samo imamo našu vlastitu-pravednu dobrotu koja je kao prljava haljina pred Bogom (Isa 64:6).

Bez Duha Svetoga, narod ima duhovnu "zavjesu" pred sobom. Oni ne mogu vidjeti ili razumjeti duhovnu istinu. Pavle je kazao za Božiji vlastiti izabrani narod, Izrail: "No zaslijepiše pomisli njihove, jet do samoga ovoga dana stoji ono pokrivalo neodkriveno u čitanju Staroga Zavjeta, jet u Hristu prestaje (II Kori 3:14). Ta zavjesa Pavle kaže, "jer u Hristu prestaje".

Mnogo često, ova tame duhovne sposobnosti zove se jednostavno "sljepoća" (II Kori 4:4), slabost tijela (Rimlja 8:3), ili otvrdnuće srca (Rimlja 11:7). To obasjava nedostatak razumjevanja ili želja da čovjek sam od sebe kompletno slijedi i vjeruje Boga u stvari. Božija familija želi da ova slabost ljudskog uma bude u istoriji zapisana za svakoga da je čita. Isaija, razmišlja misli Gospoda sam po sebi, i kaže, "nikoga ne bi da priziva ime tvoje, da ustane da se tebe drži" (Isa 64:7).

Kakvo podpuno ovo odbacivanje je bilo. To je užasno shvatiti da je Riječ-pravi Bog-dolazio na zemlju sa vremena na vreme. Onda na pokon, dolazi kao Isus-Zvani Emanuel ili "Bag s nama". I da je Bog bio pristupačan ljudskoj familiji. Ipak, niko nije bio zainteresovan.

MISTERIJA MELHISEDEKA

U jednom prošlom vremenu ljudske istorije-oko 3.800 godina oni koji su htjeli da slušaju Boga mogli su doći k Riječi, koji se zvao Melhisedek-"car pravde" ili "car mira" (Jev 7:2). On je tada služio kao sveštenik ili ministar Boga najvišnjega u ljudskoj familiji. Pavle nam kaže za Melhisedeka da je bio "bez oca, bez majke, bez roda, ne imajući ni početka dana, ni svršetka života, a uspoređen sa sinom Božim, i ostaje sveštenik do vijeka". (Jev 7:3). Čisto, ovo se može samo kazati za Boga.

Malo je ljudi bilo zainteresovano da uči Božiji put. Jedan izuzetak bio je Avram, pozvan od Boga da bude otac mnogih naroda. "A Melhisedek car Solimski iznese hljeb i vino; a on bješe sveštenik Boga višnjega. I blagoslovi ga..." (I Knji Moj 14:18),

Ali ostali dio svijeta-nisu pozvani da razumiju-nisu ugrabili ovu mogućnost da traže i uče Boži put. U vremenu Melhisedek je odlučio da ode iz Grada mira.

Tako se pojavila oskudica istine o Bogu na zemlji. Riječ je bio zanemaren od ljudske rase nije važno u kojoj formi se on pojavio ili govorio. Na kraju svega, on je došao kao Isus i ljudi su ga ubili (Mat 21:37-39). Ali kada se Boži plan završi ne će biti pogovora u našu podpunu pouzdanost u milost, žrtvu i dar Isusav. Svaka osoba priznaće Boga koji je postao Isus ili će on ili one isčeknuti iz života.

Kao što je Pavle napisao, "Zato i Bog njega povisi, i darova mu ime koje je veće od svakoga imena, da se u ime Isusovo pokloni svako koljeno onijeh koji su na nebu i na zemlji i pod zemljom, i svaki jezik da prizna da je Gospod Isus Hristos na slavu Boga Oca" (Fili 2:9-11). Ta realnost je još a budućnosti.

Prije nego je došao kao Isus, Riječ je također čuvao napisane zapise. Ovo je bilo za korist budućih generacija koje će primiti njegov Duh i postati poslušni njegovoj volji. Istorija sama je postala jedna vrsta pozornice na kojoj Gospod Bog Hodi. Kako je on hodio kroz vremena, on je ukazivao na pouke koje ljudska rasa mora učiti.

Vidi što Pavle kaže za događaje kroz koje je stara Izraelska nacija živjela: "A ovo biše ugledi nama... a napisala se za nauku name, na koje posljedak svijeta dodje" (I Kori 10:6-11). Zboru crkve u Rimu, Pavle je rekao, "jer što se naprijed napisala za našu nauku napisala, da trpljenjem i utjehom pisma nad imamo" (Rim 15:4).

Za vrijeme ovih starih dena, Riječ kao Gospod Bog nadahnuo je svoje proroke, sveštenike i svete ljude da zapišu ove stvari koje će služiti kao njegova uputstva čovječanstvu (II Pet1:20,21). Mnoga ovakva pisanja se odnose na Isusovu patnju i smrt za narodni grijeh (Isa 53:). Drugo se odnose na Riječ koja dolazi malo kasnije kao Mesija (Isa 11:). Tako, Riječ ima mnoge odgovornosti da ispuni između stvaranja i njegove pojave kaospasitelja.

Kada sve pojedinosti budu na svome mjestu postavljene, najveći kritični događaj u ljudskoj istoriji uzeće mjesto. Riječ je bio tijelo, živio među ljudima, umro je i vaskrsnuo. To je predmet drugog dijela ove knjige.

TREĆI DIO.

ISUS KAO SPASITELJ I KRALJ

Zamisli samo kako je čudnovat Isusov život u stvari bio na zemlji. On je Bog preroden u jednog čovjeka. On je hodio među ljudima. Svemogućee stvorenje gledalo je ljude pravo u oči, govorio u ljudske usi. On je radio, to i to sa ljudima i ženama. Jedan sveti, vječni duh-Stvoritelj i vladar svemira, beskrajni um dodirivao je ljudske ruke.

BOG JE ŽIVIO MEĐU LJUDIMA

Ti događaji praktično izazivaju ljudsku maštu. Ipak to se dogodilo samo kratko 2.000 godina prošlih. Da pročitamo Pavlovo izlaganje kako je Riječ bio pretvoren u Isusa, ovog puta iz nave Engleske Biblije (New English Bible). "Koji, ako je bio u obličju Božijemu nije se otimao da se usporedi s Bogom, nego je ponizio sam sebe uzevši obličje sluga, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao čovjek, ponizio sam sebe, postavivši poslušan do same smrti, a smrti krstove" (Fil 2:6-8).

Riječ se doslovno očistio svete Božije prirode i postao čovjek, Isus Hristos. On se rodio ženi po imenu Marija u malom Srednjeg Istoka selu zvanom Vitlejem (Mat 2:1). Bog u tijelu rođen u muškom djetetu bio je zamotan u krpe i stavljen u jaslje, jer nije bilo mjesta u gostionici (Luka 2:7). Riječ je uzeo isto meso i krv tijela koja sva živa bića imaju. (Jevr 2:14). Pavle je pisao, "A kada se navršio vrijeme, poslao Bog sina svojega jednorodnoga, koji je rođen od žene i pokoren zakonu (Gal 4:4). Riječ je postao tjelesni Isus da bi on, "za sve okusio smrt" (Jev 2:9).

Isus je imao još jednu veliku odgovornost pored smrti svijeta radi. On je morao da živi jednim pravednim, bezgrešnim životom za čovječanstvo. Isus je dokazao da je moguće za čovjeka sa Božijim umom da također živi u poslušnosti Bogu. Pavle je pisao, "poslao Bog sina svojega u obličju tijela grehovnoga, i za grijeh osudi grijeh u tijelu (Rim 8:3). Za kakav razlog? "Da se pravda zakona ispuni u nama, koji ne živimo po tijelu nego po duhu (stih 4).

Isus je bio živo biće. On nije bio fizički različit od mnogih ljudi koji su živjeli ili umrli. Strijela u srce ubila bi ga kao i svakog drugog čovjeka. Isus je trebao da jede i pije da bi ostao živ. On bi se umorio i njegove bi noge bile prljave idući prašinjavim putem. Bolovi su ga mučili isto onako kao i svakog čovjeka.

Isus je imao Sveti Duh spojen sa njegovim vlastitim duhom ili svijeću, to je istina. Samo u tome Isus je bio različit u količini od Duha Svetoga koji je primio (u začecu). Isti duh je pristupačan onim ljudima koje Bog pozove i koji ga slušaju (Djela 5:32). Pavle je pisao o Isusu:

"Zato bijaše dužan u svemu da bude kao braća, . . . jer u čemu postrada i iskušan bi u onome maže pomoci i onima koji se iskušavaju" (Jev 2:17,18).

SAMO JE OAN PREFEKTAN ČOVJEK

Isus je bio kao i svi ostali ljudi ali ipak različit od svakog drugoga. On se suočio sa istim iskušenjima kao svaka osoba koja je šivjela. On je također bio jedna osoba koja se ikada rodila i živjela cijeli svoj život bez i jednog jedinog grijeha. Kako jedno uzbudljivo postignuce: Pavle je pisao o vaskrsnutom Isusu, "Jar nemamo poglavara sveštenečkoga koji ne maže postradati s našijem slabostima, nego koji je u svačemu iskušan kao i mi, osim grijeha" (Jev 4:15).

Ni jedan čovjek nije mogao zaobići grijeh, "Jer svi zgriješiše i izgubili slavu Božiju" (Rim 3:23). To je ono što Isusa čini neobičnim. To je bilo Isusovo savršenstvo u mislima i djelu koji su ga konačno osposobili da bude spasitelj ljudske rase.

Njegova smrt platila je ljudski grijeh, grijehe Bogu. Kako mnogo je Isus patio u postizanju ovog djela: Isus je rekao svojim učenicima: "Ali se meni valja krstiti krštenjem, i kako mi je teško dok se ne svrši": (Luka 12:50), Za vrijeme noći, pred samo što nije bio uhapšen, Isus se molio u velikoj nevolji. "Oce: kad bi htio da preneseš ovu čašu mimo mene: ali ne moja volja nego tvoja da bude (Luka 22:42).

Zašto patiti tolike muke i nevolje-tako jednu užasnu smrt? Zašto ne jednu bezbolnu, brzu smrt? Za jedan razlog samo: da povuče prekomjernost grijeha i veličanstvenost žrtvovanja učinjenog za nas. Pavle je rekao, "jar ste kupljeni skupo, proslavite dakle Boga u tjelesima svojim i dušama svojim, što je Božije". (I Kor 6:20).

VRIJEME PATNJE

Isus je postio mnogo za vrijeme svog života. Ogromne tjelesne želje vukle su ga u grijeh. Isus je savladao sva iskušenja. Pavle je pisao, "On u dane tijela svojega molenja i molitve k onome koji ga može izbaviti od smrti s vikom velikom i sa suzama prinosaše, i bi utješeno po svojoj pobožnosti" (Jev 5:7). Hristos je tako postao prefektno Pashino jagnje žrtvovan za grijehe ljudske rase" (Jev 5:7).

Koa Riječ prije njegova ljudskog rođenja, on je nadahnuo svog proroka Isaiju da predkaže budućnost kako će on kao Isus postrada ti: "Bijaše nagrđen u licu mimo svakog čovjeka... I prezren bijaše i odbačen između ljudi bolnik i vičan bolestima, i kao jedan od koga svak zaklanja lice... Ali on bi ranjen za nase prijestupe ... kao jagnje na zaklanje bi vođen... I za prijestupe naroda mojega bi ranjen... i sam nosi grijehe mnogih" (Isa 52:14; 53:5, 7,8,12).

Riječ je nadahnuo tucet takvih izjava zapisanih predskazujući njegovu vlastitu smrt u ljudskoj formi. Oni su zapisani u Jevrejskoj Bibliji. Ova proročanstva čak opisuju detalje kako će vojnici baciti ždijeb za njegove haljine (Usporedi Mat 27:35, 36 i Psalm 22:18).

Vrijeme je napokon stiglo za Isusovo žrtvovanje, preodređeno prije nego je čavječanstvo stvoreno. Pavle je pisao, "A sad jednom na svrsetku vijeka javi se da svojom žrtvom satre grijeh" ~Jev 9:26).

Isus je dao sebe izvan grada Jerusolim skorom 2000 godina ranije. Tako je bila prolivena "dragocjena krv Hristova, kao jagnje bez mane" (I Petr 1:19). Isus koji nikad nije grijehio, napravljen je kao grijeh za ljudsku rasu (II Kri 5:21).

Bog Otac posmatrao je grozan prizor koji se odvijao na ovoj planeti. Njegov vlastiti jednorodni sin preživljava uvrede, bori se protiv grijeha, bori se protiv sotonske vrazije uprave. Njegov Otac čeka u tišini kad je Isus doveden da bude bijen i razaprt. On je u stvari mogao da ovo zvjerstvo ustavi. Ali sprečavajući Hristovu smrt, sprečio bi Božiju vječnu namjeru.

"Bože moj: Bože moj; zašto si me ostavio? vikao je Isus prije nego je izdahnuo (Mat 27:46). Tog momenta Isus je bio učinjem grijehom cijelog čovječanstva, izražena izjava s kojom je on nadario Davida da je napiše mnogo vjekova ranije (Psalm 22:1). Ni jedan čovjek nije patio više. Ali Isus je to htio. On je rekao učenicima, "Od ove ljubavi niko veće nema, da ko dušu svoju

položi za prijatelje svoje" (Jov 15:13). Jednom prilikom Isus je rekao svojim slušaocima, "i dušu svoju polažem za ovce" (Jov 10:15).

Petar se hteo obračunati s namjerom da bi sprečio Isusovo hapšenje i raspeće. Isus je rekao Petru: "vрати nož svoj na mjesto njegovo... Ili misliš ti da ja ne mogu sad umoliti Oca svojega da mi pošalje više od dvanajest legeona anđela? Ali kako bi se ispunilo što stoji u pismu da ovo treba da bude?" (Mat 26:52-54).

Plan Boži treba da se sprovede. Božija namjera za čovječanstvo stalno uzima prednost. Ništa ga ne može ustaviti ni muke, ni bolovi, čak ni ustrašljiva smrt. Čak, dok je bio u mukama za vrijeme njegova života, Isus je stavio sudbinu čovjeka prije svoje potrebe. On se molio, Videći svoju vlastitu muku na pomolu horizonta: "sad je duša moja žalosna; i šta da kažem? Oče: sačuvaj me od ovog časa; ali za to dođoh na čas ovaj" (Jov 12:27).

U tom smislu, Jov. 3:16, uzima svoj pravi i duboki značaj. "Jer Bogu tako omilje svijet da i sina svojega jednorodnoga dao, da ni jedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni" (vidi takodjer Rim 8:31,32).

Konačno, cilj je postignut poslije te Pashe po podne kada je sin čovječiji visio na drvetu-umoran, izubijan, u bolovima, krvareći. "Svrsi se". Isus je na pokon rekao kad se njegova krv prolila (Jov 19:30). I povikavši Isus iz glasa reče: "Oče: u ruke tvoje predajem duh svoj. I rekavši ovo izdahnu" (Luka 23:46). Sin Boži umrije.

NAS DUHOVNI DUG JE IZBRISAN

S njegovom smrću, Isus je izbrisao dugovinsku zabilješku dugoročnu kaznu grijeha- koju su sva živa bića naslijedila. Isusovo žrtvovanje omogućilo je dodir između Boga i čovjeka. Pavle je rekao crkvi u Kolašanima: "umirivši krvlju krsta njegova... i vi koji ste nekada bili odlučeni i neprijatelji kroz pomisli u zlijem djelima... a sad vas primi u tijelu mesa njegova smrću njegovom" (Kol 1:20-22).

Bog može da otpočne sa pozivom pojedinaca iz grijeha, dok oni nastoje da se pokore njemu u svačemu, Bog može da upotrebi Isusovo žrtvovanje na njihove živote. Tako proročanstvo oproštenja bi će ispunjeno. "Bacićeš u dubine morske sve grijeha njihove" (Meh 7:19). Kako je stari kralj Jezeckija rekao, "Jer si bacio za leđa svoja sve grijeha moje (Isa 38:17).

"Pozvani" pojedinci postaću Boži vlastiti "izabrani". Petar je pisao ovakom narodu: "A vi ste izabrani rod, carstvo sveštenstva, sveti narod, njegov vlastiti specialni narod... Koji nekad ne bijaste narod, a sad ste narod Boži koji ne biste pomilavani, a sada ste pomilovani" (1 Petr 2:9,10).

BOŽI RASPORED RADA ZA SPASENJE

Jedana važna namjera treba da se razumije. Zašto svi ne mogu shvatiti ovu istinu? Zašto svako nije imao svoju mogućnost da bude član u Božijem duhovnom carstvu? Dali su mase "propale" tako reći? Odgovor je NE.

Prije smrti i vaskršnuća Isusa, samo mali broj-šaka pojedinaca je izabrana da ispuni specijalnu odgovornost. Njihova dužnost je opisana u Jevrejskoj Bibliji. Mi govorimo o takvim ljudima kao što su Noje, Avram, Sara, Mojsija, Debra, Samuilo, David, Estra i.t.d. Nbrojeni milioni koji su tada živjeli nisu još dobili priliku koju Biblija zove "spasenije".

Što je sa vremenom između Isusova vaskršnuća i budućeg Drugog Dolaska? Ovo se može nazvati, "crkveno daba", za vrijeme ovih vjekova Božija familija je samo pozivala izabrane pojedince da budu dio "izabranih".

Ovi se ljudi zovu "ostatak" jedna mala grupica preživjelih, jedan mali dio od svega. Pavle se osvrnuo na ove "izabrane" koji su živjeli u njegovo vrijeme: "Tako dakle, i u sadašnje vrijeme ostatak bi po izboru blagodati... a izbor dobi; ostali pak zaslijepiše" (Rim 11:5-7). Biti "zaslijepljen" znači jednostavno nedostatak Duha Svetoga, dar Boži (Djela 2:38). Bog ima namjeru da u ovo vrijeme, samo prilično mali broj pojedinaca bude dio njegove crkve.

To će se sve promjenuti kada se Riječ vrati na zemlju kao Mesija. On će onda ukloniti svjetsku, duhovnu sljepoću i cijeli narod imaće mogućnost da se spasi. Prorok Mehija pokazuje da će Mesijeve riječi biti istinite: "Ali će u posljednja vremena biti utvrđena gora doma Gospodnjega... I ići će mnogi narodi govoreći; hodite idemo na goru Gospodnju... i učiće nas svojim putevima i hodićemo njegovim stazama jer će iz Siona izići zakon" (Meh 4:1-5).

Isaija također je pisao o ovom duhovnom vremenu. "Neće uđiti ni potirati na svoj svetoj gori mojoj, jer će zemlja biti puna poznanja Gospodnjega kao more vode što je Puno" (Isa 11:9).

Bog će onda ukloniti ljudsku sljepoću i tvrdoću. Svako živo biće dobiće mogućnost Duha Svetoga: "I daću im jedno srce, i nov duh metnuću u njih, i izvadiću iz tijela njihova kameno srce i daću im srce mesno, da bi hodili po mojim uredbama i držali moje zakone i izvršivali ih; i biće moj narod, i ja ću im biti Bog" (Jeze 11:19,20).

Sto će se dogoditi svima onima koji su živjeli i umrli kroz vjekove dok se Mesija u buduće ne vrati-oni koji još nisu pozvani? Ti pojedinci biće vaskršnuti u fizički život kad se uspostavi Božije carstvo na zemlji za hiljadu godina. Oni će također dobiti Boži dar Božijeg Duha i tako imati mogućnost da dobiju vječni život. (Otk 20:4,11,12),

DAN VASKRSNUĆA

Ali šta će biti sa onima bićima koji su tražili i poštovali Boga u njihovom životu? Oni će vaskršnuti, ako su umrli, ili će se preobraziti dok su još živi, u besmrtno biće kad se Isus vrati na ovu zemlju, Pavle je razjasnio što će se dogoditi u pismu crkvi u Solunu. "Jer će sam Gospod sa zapovješću, s glasom anđelovijem, i s trubom Božijom sici s neba, i mrtvi u Hristu vaskršnuće prije. A po tom mi živi koji smo ostali, zajedno s njima bićemo uzeti u oblake na susret Gospodu u nebo, i tako će mo svagda s Gospodom biti" (I Sol 4:15-17).

Pavle je razjasnio vaskršnuće obraćenim Hrišćanima u Korintu, Grčka, u ovom smislu: "Evo vam kazujem tajnu: jer svi nećemo pomrijeti, a svi-ćemo se pretvoriti-u jedan put u trenuće oka u poslednjoj trubi, jer će zatrubiti i mrtvi će ustati neraspadljivi, i mi ćemo se pretvoriti" (I Korin 15:51,52).

Spasenije je četvrti-dio plana. Prvo, Bog mora izabrati osobu da bude član "izabranih" Isus je rekao, "Niko ne može doći k meni ako ga ne dovuče Otac koji me posla; i ja ću ga vaskršnuti u posljedni dan" (Jov 6:44).

Drugo, Bog mora primjeniti Isusovo žrtvovanje za oprostjenje grijeha pokajanoj osobi. Petar je rekao, "Pokajte se dakle, i obratite se da se očistite od grijeha svojih" (Djela 3:19). Treće, Isus trebao da živi svojim životom u pokornosti i ljubavi prema Bogu opet ponovo u novo pozvanoj osobi kroz njegov Duh Sveti. Da ta osoba nastoji da savlada svoj ili njenu ljudsku prirodu u poslušnosti Bogu. Pavle je ovo rastumačio na ovakav način Hrišćanima u Efesu, "da odbacite, po prvom življenju, smrtnog čovjeka, koji se raspada.. I obučete u novog čovjeka koji je sazdan po Bogu..." (Efe 4:22,23).

Četvrto, "nova osoba" koja je umrla u Hristu stavljajući grijeh na smrt (Kolas 2:2D; 3:5-10) jeste, na Hristovu Drugom Dolasku, biće promjenuti u sastav besmrtnog duha kao članovi Božije familije.

Riječ kao stvoritelj-kao Gospod-kao Isus-kao rajski poglavar sveštenečki-kao povratni Hristos-jeste sredina cjelokupnog procesa. Stvarna nada za ljudsku rasu jeste u vaskršnucu Isusovu i njegov život-jedan život u obročenoj osobi, Petar kaže, "Blagosloven Bog i Otac Gospoda našega Isusa Hrista, koji nas po velikoj milosti svojoj predade nas... vaskrsenijem Isusa Hrista iz mrtvih" (I Petr 1:3).

Pavle kaže, "Mnogo će me dakle većma biti krozanj spaseni od gnjeva kada smo se sad opravdali krvlju njegovom" (Rim 5:9). Mi smo pomireni s Bogom sa smrti sins njegova i onda smo spašeni sa Hristovom smrću. Sve kroz ovakav postupak Isus je postao autor i završitelj životnog puta koji vodi k spasenju (Jev 12:2).

Kako Isus, koji sada sjedi s desne strane Oca (Jev 10:12) postiže svoj spasilački rad u ljudima? Isus, svakako, je poglavar Sveštenečki onima koji su predali svoj život Bogu (Jev

4:15). To jest, on radi s njima u jednom personalnom smislu da ih uvede u jednu punu duhovnu zrelost i poslušnost i pokornost vječnom Bogu.

Neki pokušavaju da to poreknu. Jovan je napisao: "Jer mnoge varalice iziđoše na svijet. Koji ne priznaju Isusa Hrista da je došao u tijelu; ova je varalica i antikrist" (Jov 11:7). Riječ je "došao u tijelu" u dva načina. Prvo, Bog-Riječ-bio je u stvari stvoren u živo biće sa ljudskim tijelom i umom. To je Isus u stvari. Pisao je Jovan, "Po ovome poznajemo Duha Božijega, i duha lažnoga: svaki duh koji priznaje da je Isus Hristos u tijelu došao, od Boga je" (I. Jov 4:2).

Drugo, on je došao s umom-to jest- "tijelom" pravog vjerenika, kako se ovo dogodilo? Mi znamo da Isus živi u umu pravih Hrišćana. Sjeti se što Pavle kaže: "S Hristom se razapeh; a ja više ne živim, nego živi u meni Hristos, a što sad živim u tijelu živim vjerom sina Božijega" (Gala 2:20).

Isus "živi u tijelu" pomaže pravom vjereniku da živi životom pokornosti i poslušnosti Bogu. Osoba sada živi svojim životom kroz jedan kvalitet koji Biblija zove "Vjera". To je vjera od Isusa-njegova vjera, njegov položaj uma.

Što je u stvari živa vjera? Jednostavno, da jedno biće dođe i vjeruje Boga i radi što on kaže. To jeste, on ili ona počnu da žive od svake riječi Božije. Pojedinač radi duhovna djela a li ona su urađena kroz silu Božiju. Kako je to Jakov i naveo, "Vidite li dakle da se djelima pravda čovjek a ne samo vjerom... Jer kao što je tijelo bez duha mrtvo, tako je vjera bez dobrih djela mrtva" (Jak 2:24-26).

Isus je razjasnio svojim učenicima kako će on živjeti svojim životom u pravim vjerenicima.

"Ko ima ljubav k meni, držaće riječ moju i Otac moj imaće ljubav k njemu, i k njemu ćemo doći, i u njega će mo se staniti" (Jov 14:23)

Isus je rekao da će im poslati "pomagača". Ko ili šta je taj pomagač? Isus je razjasnio, "ali pomagač, Duh Sveti koga ću vam poslati od Oca, on će svjedočiti za mene" (Jov 15:26). Isus je nazvao pomagača "Duh istine" uputi će vas na svaku istinu (Jov 16:13).

Biblija upotrebljuje nekoliko metafora i fizičkih primjera da opiše ovu silu Božiju. Duh Sveti za primjer, je nešto što se može izliti (Djela 2:17). On teče kao voda. Drugi simbol za Duh Sveti su disanje. (Jov 20:22) ulje (Psalm 45:7) vjetar (Jov 3:8) voda (Jov 4:14) i sablja (Efez 6:17). Kao metafora "Pomagač" ovo je samo prosta ljudska analogija upotrebljena da nam pomogne da razumijemo ono što ne možemo vidjeti, niti puno razumjeti.

Sveti Duh, za primjer, pojavljuje se u formi goluba. Jovan je rekao za Isusa: "i gle otvoriše mu se nebesa, i vidje Duha Božijega gdje silazi kao golub i dođe na njega" (Mat 3:16). Ovo ne znači niti čini Duha Svetoga jednim članom. pernatog živinčeta.

Biblija nam govori jasno šta je Duh Sveti. Jedan primjer: Josif muž Marije, Isusove majke, rečeno mu je: "ne boj se uzeti Marije žene svoje; jer ono što se u njoj začelo od Duha je Svetoga. Pa će roditi sina, i nadjeni mu ime Isus, jer će on izbaviti ovaj narod od grijeha njihovijeh" (Mat 1:20,21).

Isus je bio začet od Duha Svetoga. Ipak, Isus je stalno zvao Boga, a ne Duha Svetoga svojim Ocem (Jov 17:1-3). Duh Sveti, ovdje, je bitnost ili sila od Boga. Kada bi Duh Sveti bio osoba, to bi bio Hristov Otac. Ovdje čisto vidimo da je Duh Sveti sila od Boga, kao što je struja sila u fizičkom carstvu.

STVARNA SILA IZA ISUSA

Danas, "Pomagač" ili Duh Sveti jests vodič sa kojim Isus je "došao u tijelo". Isus upotrebljuje silu Duha Svetoga da pomogne ljudima pokornim Bogu da žive načinom života kao što je on živio. To je ista sila koja je začela Isusa i pomogla mu da bude bezgrešan za vrijeme zemaljskog života.

Pavle je molio da bi članovi crkve upotrebljavali tu silu i "Da se utvrdite Duhom njegovijem za unutrašnjeg čovjeka" (Efe 3:16). On je rekao Timoteju, "Jer nam Bog ne daje duha straha, nego sile i ljubavi i čistote (II Tim 1:7). Stage je u stvari Pavle bio uvjeren, govoreći, "sve mogu u Isusu Hristu, koji mi moć daje" (Fili 4:13). Pavle je shvatio da kao živo biće on se neće

pokoriti Bogu ili njegovu zakonu. On je rekao, "Jer znam da je zakon duhovni; a ja sam tjalesan, rođen pod grijeh" (Rim 7:14).

On je produžio, pokazujući da stvarni duhovni rat zesti u takozvanom ljudskom biću. "Jer ne znam što činim, jer ne činim ono što hoću, nego što mrzim ono činim... a ovo više ja ne činim nego grijeh koji živi u meni. Jer znam da dobro ne živi u meni, to jest u tijelu mojemu, jer htjeti imam u sebi, ali učiniti dobro ne nalazim. Ja nesrećni čovjek: ko će me izbaviti od tijela smrti ove?" (Rim 7:14-25),

Ko će spasiti Pavla? Isus "doći u njegovom tijelu", Pavle je rekao na kraju: "Zahvaljujem Bogu svojem kroz Isusa Hrista Gospoda našega:" (stih 25). Za održavanje Božijeg zakona potrebna je sila Duha Svetoga u onim pojedincima koji se odluče da slijede Boga. Duh ne drži zakon za jednu osobu ili "umjesto njega". Ali jeste kroz obraćenu osobu.

Kako čudan, neobuhvatljivi postupak to izgleda. To stvarno jeste jedna tajanstvena zagonetka za običnu osobu. Ali ta je sada zagonetka postala jasna. Kroz Isusa, mi imamo jednu "otkrivenu tajnu koja je bile držana u tajnosti od početka svijeta". (Rim 16:25).

KAD SE GROBOVI OTVORE

Apostol Pavle stekao je obezbeđenje u jednom budućem vaskrsnuću kroz silu Duha Svetoga i vođstvo od vaskrsnutog Isusa kao Poglavara Sveštenečkog. Na kraju svog života, on je rekao: "Dobar rat ratovah, trku svrših, vjeru održah. Dalje dakle meni je pripravljen vjenac pravde koji će mi dati Gospod u dan onaj, pravedni sudija; ali ne samo meni nego i svima koji se raduju njegovu dolasku" (II Timo 4:6-8). Svaki pojedinac pozvat od Boga, mrtav ili živ, očekuje sledeći najdramatičniji događaj u ljudskoj istoriji: povratak Riječi kao Mesije na ovu zemlju.

Kako smo već vidjeli da će ovo biti vrijeme vaskrsnuća u kome su pravednici pomrli postaće članovi Božije porodice, Isus je centralni dio ovog velikog događaja. On je rekao, "Ja sam vaskrsnuće i život: koji vjeruje mene ako i umre živjeće" (Jov 11:25).

To je Isus kao Mesija koji će otvoriti grobove na svome dolasku. Govoreći za bilo koga pojedinca koji se udostojio da bude član Božije porodice, Isus je rekao, "i ja ću ga vaskrsnuti u posljednji dan" (Jov 6:44). Opet, Isus kaže: "Jer kao što Otac ima život u sebi, tako daje i sinu da ima u sebi, i daje mu vlast da sud čini, jer je sin čovječiji. Ne divite se ovome, jer ide čas u koji će svi koji su u grobovima čuti glas sina Božijega i izići će koji su činili dobro u vaskrsenje života" (Jov 5:26-29).

Oni koji su Božija djeca na ovoj zemlji imaju obećanje od Isusa: "I ja ću ga vaskrsnuti u posljednji dan" (Jov 6:40). Ovo vaskrsnuće u život dogodiće se na Hristovu povratku na ovu zemlju, kako smo već vidjeli. "A kada se javi Hristos, život vaš, onda će te se i vi s njim javiti u slavi", pisao je Pavle (Kol 3:4). "Gle ide Gospod s hiljadama svetijeh anđela svojih" (Jud 14).

Učenici su stajali skupa sa vaskrsnutim Isusom na Maslinovoj gori izvan Jerusalema. Kada su oni posmatrali Isusov nestanak u oblacima. Oni su čuli glas koji im govori: "...što stojite i gledate u nebo, tako će doći kao što vidjeste da ide na nebo" (Djela 1:9-11).

Isus je već rekao kako će se on vratiti. "A kad dođe sin čovječiji u slavi svojoj i svi sveti anđeli s njim, onda će sjesti na prestolu slave svoje. I on će poslati svoje anđele sa velikim zvukom trube, i oni će sabrati njegove izabrane sa četiri vjetra zemaljska, sa jednog kraja neba do drugog" (Mat 21:31).

Jovan kaže Isus "dolazi skoro"- a najmanje putom kako Bog broji vrijeme, kome je jedna hiljada godina kao jedan dan (II Pet 3:8). Jovan je onda zapisao ovu izjavu sa veličanjem Isusa: "I evo ću doći skoro, i plata moja samnom, da dam svakome po djelima njegovim" (Otk 22:12) a našoj generaciji, taj dan je jako blizo.

ISUS KAD KRALJ NAD ZEMLJON

Isus će uzeti vlast svjetskih uprava po njegovom dolasku. Ovaj događaj bi će objavljen anđelskom trubom. "I sedmi anđeo zatrubi i postadoše veliki glasovi na nebesima govoreći: pasta carstvo svijeta

Gospoda našega i Hrista njegova, i carovaće va vijek vjeka" (Otk 11:15). To je vrijeme velike nevolje i svjetskog rata. I da nije izabranijeh radi, ni jedno živo biće nebi ostalo u životu (Mat 24:22). "Nacije se razgnjeviše ("narodi" jeste pravilo zavedeno u Grčkom službenom zapisu), i dodje gnjev njegov", Jovan je čuo glas s neba gdje govori. To je bilo "vrijeme mrtvima da se sudi, i da se da plata slugama tvojima, prorocima i svetima, i onima koji se boje imena tvojega, malima i velikima" (Otk 11:18).

Narodi neće rado dočekati Isusa. Političke i vojne vlasti u stvari pobiće se sa Isusom. "I oni će se pobiti s jagnjetom, i jagnje će ih pobijediti, jer je on Gospodar nad gospodarima i Car nad carevima, i koji su s njim, jesu pozvani i izabrani i vjerni" (Otk 17:14). Prije nego je postao Isus, Riječ je nadahnuo Jevrejskog proroka Zahariju da prikaže scenu šta će se u stvari desiti kad se on vrati kao Mesija: "Evo ide dan Gospodnji... Jar ću sakupiti sve narode na Jerusalem u boj, jer će Gospod izaći i vojevaće na narod... I naga će njegove stati u taj dan na gori Maslimskoj... I u taj dan proteći će iz Jerusalem voda živa... I Gospod će biti car nad svom zemljom" (Zaha 14:1-9).

I sveti biće besmrtni-sačinjavaće dio Božije familije-oće li oni vladati sa Hristom na zamlji? Da, oće. "Učinio si nas Bogu našem careve i sveštenike, i carovaćemo na zemlji" (Otk 5:10). Ljudi poslušni i pokorni Bogu, ljudi pretvoreni u duh ljudi napravljeni Bog-ovi će dobiti, vlast nad narodima od Riječi. (Otk 2:26). Oni će živjeti i vladati s Hristom hiljadu godina Mileniju vremena (Otk 20:4). Što će biti sa ostalima? "A ostali mrtvaci ne oživješe dok se ne svrši hiljada godina" (Otk 20:5).

Za vrijeme Milenija, Isus će omogućiti spasenje svakom ljudskom biću. "Poslije ovih dana, govori Gospod: da ću zakone svoje u misli njihove, i na srcima njihovijem napisaću ih, i biću im Bog, i oni će biti moj narod. I ni jedan neće učiti svoga bližnjega, i ni jedan brata svojega govoreći: "poznaj Gospoda" jer će me svi poznati od maloga do velikoga među njima, jar ću biti milostiv pravednima, i grijeha njihovijeh i bezakonja njihovijeh neću više spominjati" (Jev 8:10-12).

Onda kada se Milenija završi, ostatak mrtvih dobiće svoju mogućnost za spasenije. Isus će također napisati svoj zakon na njihovom umu kroz silu Duha Svetoga. Onaj također, od sebe koji je bio sluga u svom prošlom životu do jednog koji je bio vladar naroda, zna će da je Isus Bog. Konačno, svako živo biće dobiće mogućnost spasenja. Familija Božija biće završena. Što će se dogoditi onda?

PLAN ZAVRŠEN

U jednom smislu, namjera Božija završiće se. "Onda će doći kraj, kad on (Isus) uspostavi carstvo Bogu Ocu, kad on stavi kraj svim upravama i silama. Dokle ne položi sve neprijatelje pod noge svoje" (I Korin 15:24,25).

Ali kraju je samo početak. U vidjenju, Jovan je vidio novo nebo i novu zemlju, jer prvo prodje. On je čuo glas gdje govori, "Evo skinije Božije među ljudima, i življaće s njima, i oni će biti narod njegov, i sam Bog biće s njima Bog njihov. I Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovijeh, i smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više; jer prvo prodje" (Otk 21:1-4). Bog Otac bi će sa "čovjekom"-smrtna bića pretvoreni u vječne članove Božije familije. Riječ će završiti svoj rad sa ljudskom familijom. Ne će smrtni čovjek postojati više. Isus će dovesti mnoge sinove k Ocu. Sada, stvarni rad treba da počne. "I reče onaj što sjedaše na prijestolu, evo sve novo tvorim" (Otk 21:5).

Riječ je bio Alfa-početak. On je započeo početni plan na stvaranju članova Božije familije. Riječ kao Gospod stvorio je ljudsku rasu i radio je sa njima u različitim poduhvatima do njegovog prvog dolaska. Onda, kao Isus žrtvovano jagnje, on je živio jednim prefektnim životom i platio kaznu za ljudske grijeha. Kao vaskrsnuti Poglavar Sveštencički, Riječ je skupio svoj rasijani zbor vjernih Hrišćana.

Uskoro on će se vratiti kao Mesija da preduzme kontrolu nad svjetskim upravama i ponuditi spasenje svakome živome biću. Konačno, on će vaskrsnuti mase koje su umrle bez poznavanje

Boga, tako da i oni imaju mogućnost za spasenije. Riječ će postati Omega-kraj svemu. On će završiti Boži uskolebani plan.

DIO 4

HDDITI HRISTOVIM STOPAMA

Isus je propovjedaio da je stvarna namjera u ljudskom životu to uspostavljanje specijalne veze s Bogom. U bitnosti, ljudi trebaju da vole Boga. To je tako jednostavno, Ipak, osnovano na samoj ljudskoj moći, to izgleda neizvodljiv poduhvat.

Isus je rekao narodu da voliti Boga znači staviti ga u svaki ćošak i pukotinu svog života. Isus je rekao, "ljubi Gospoda Boga svojega svijem srcem svojim, i svom dušom svojom, i svim mislima svojim. Ova je prva i najveća zapovjest (Mat 22:38). Svakako, to nije novo načelo. Riječi koje je Isus govorio dolaze iz zapisa 5, Knjige Mojsijeve 6:5 u Jevrejskoj Bibliji. Isus, kao Gospod Bag dao je lično to načelo, 1400 godina ranija. On je taj Bog koji je zapovjedio narodu da ga vole tim putem.

U stvari niko nije razumio stavljati Boga prije svega niti kako da se postigne taj poduhvat, Taj put konačno je otkriven u ranijim 20-tim i 30-tim godinama A.D. Isus je bio na zamlji. Bog u ljudskom tijelu. On je postavio sebe kao primjer oni koji stavljaju Boga prije svega. Isus je rekao njihov stav-života utjelovljuje što znači imati duhovno srodstvo s Bogom. Isus je rekao svojim slušaocima, "Ko mene sluša, za mnom nek ide" (Jov 12:26). Pravi slijedbenik, živjeće onakvim životom kao Isus što je živio u srodstvu s Bogom. On je to razjasnijo svojim učenicima. "Ako zapovjesti moje uzdržite ostaće te u ljubavi mojoj, kao što ja održah zapovjesti Oca svojega i ostajem u ljubavi njegovoj" (Jov 15:10).

Božije zapovjesti i zakon otkrivaju što Bog misli, kako on gleda na stvari. Kakve su njegove zapovjesti? Samo ima jedan put znanja a to je kroz Isusa. Zašto tako? Zato što Bog nikada ranije nije radio sa ljudskom rasom. Deset Zapovjesti, za primjer, izdate su od Riječi-Gospoda. Ali Gospod iz Jevrejske Biblije je jedan onaj koji je postao Isus Hristos. To je stalno taj Isus u svojim raznim položajima kroz ljudsku istoriju koji je objavljivao značaj očevih zapovjesti.

Konačno, Isis je došao da učvrsti-razradi-uveliča zakon i napravi ga slavnim ili dostojanstvenim (Isa 42:21). Isus je pokazao kojim značajom ove Starog Zavjeta zapovjesti su temelj ljubavne veze između ljudskih bića i Boga. On je pokazao odnos čisto kroz svoj životni primjer.

ŠTO SKOROM NIKO NE RAZUMIJE

Vjerski narod u Isusovo vrijeme pogrešno je tumačio Božiju potrebu o spasenju. Isus im je rekao: "Pregledajte pisma, jer vi mislite, da imate u njima život vječni; i one svjedoče za mene. I nećete da dođete k meni da imate život" (Jov 5:39, 40). Oni nisu želili da vide Isusa kao utjelovljenje tog istog zakona koji su tvrdili da znaju i vjeruju. To je bilo najveće nevjerovatno izrugivanje.

Isus je produžio sa svojim govorima k vjerskoj hierarhiji, "Nego vas poznajem da ljubavi Božije nemate u sebi... Ne mislite da ću vas tužiti Ocu, ima koji vas tuži, Mojsije, u koga se vi uzdate. Jer da ste vjerovali Mojsiju tako bi ste vjerovali i meni; jer je on pisao za mene" (Jov 5:42-46).

Zapovjesti u Jevrejskoj Bibliji izražavaju kako Gospod-sada Isus- izgleda. To jest, kako on misli i radi. Pošto je Isus duhovno ogledalo i zamisao Boga Oca to ima značaj otkrivajući Oca ljudskoj rasi. Ali isti ti ljudi koji imaju odražaj Isusa Boga u svom zakonu, narazumiju. Fariseji i ostale vjerske vođe stavili su vjeru na rijči napisane na papiru. Oni su smatrali da čovjek (oni, svakako) prirodno žele slušati Boga. Oni se oslonjaju i hvale se Jevrejskom Biblijom i hvale se s Bogom. (Rim 2:17. Većina ovih, vjerskih vođa zaglibili su se u zakonsko-održavanje samo. Zakon je postao kraj u njima samima; Bog u stvari bio je zaboravljen (Marko 7:6-13).

Jeste, vjerski vođići mislili su da vjeruju u ono što je Mojsija napisao (Jov 5:45). Ali nisu vidjeli da ti Mojsijevi zapisi osvjetljuju um Bozi-Riječi, a sada Isus u tijelu. Oni su gledali zjenicu u zjenicu oka-i nisu ga mogli vidjeti-na Boga koji je nadario Mojsija.

Oni su vidjeli primjer Isusov. Ali oni nisu željeli da vide kao svjetlo i put ka uspostavljanju iskrenog odnosa i ljubavi prema Bogu. Vjerske vođe nisu želili da se odreknu svojih ideja, svojih položaja, u namjeri da bi našli Boga. Ipak, iste stvari za koje su se držali grčevito bile su one koje su se trebale odbaciti za spasenije.

Pavle je sakupio problem ovih vjerskih zajednica koje su bile u Isusovo vrijeme. "Jer ne poznajući pravde Božije i gledajući da svoju pravdu utvrde ne pokoravaju se pravdi Božijoj. Jer je Isus svršetak zakona..." (Rim 10:3,4).

VIŠE NEGO SAMO DRŽATI BOŽI ZAKON

Tu ima mnogo više poslušnosti i pokornosti Bogu nego jednostavno održavati Deset Zapovjesti. Priča o bogatom mladiću koji je došao kod Isusa opisuje tu stvar. "I kad izađe na put, pritrča neko, i kleknuvši na koljena pred njim pitaše ga: "učitelju blagi: šta mi treba činiti da dobijem život vječni? (Mar 10:17).

Ovdje je bila osoba postavljajući pravo pitanje: Kako se mogu spasiti? On je bio znatiželjan-dotrčavši kod Isusa. On je vjerovao u Isusa, kleknuvši na koljena. Što dalje to bolje. Razgovor se nastavio. Isus je rekao, "Ako želiš ući u život, drži zapovjesti" (Mat 19:17).

Bogati mladić upitao ga je, na koje zapovjesti on misli. Onda je Isus spomenuo pet zapovjesti od Deset duhovnog zakona. "Mladić mu je odgovorio, sve sam ovo sačuvao od mladosti svoje; što mi jaš treba? (Mat 19:20). Što dalje to bolje. Ovaj čovjek je držao zapovjesti slušao Boga. On je mislio da on već živi životom kojim može da naslijedi vječni život. On je vjerojatno očekivao da će ga Isus potapšati po plećima. Isus je bacio "bombu" umjesto. "Još ti jedno ne dostaje: prodaj sve što imaš i razdjeli siromasima; i imaćeš blago na nebu; i hajde zamnom. A kad on ču to postao žalostan, jer bijaše vrlo bogat" (Luka 18:22,23). Čovjeku se lice rastužilo. Prodati sve što imam? To je moj cijeli život. Ja to ne mogu učiniti. Bogati mladić otišao je razočaran.

Učenici su se začudili, Ako nije dovoljno održavati zapovjesti. Što je onda dovoljno? Ko onad može biti spašen? pitali su. Isus je rekao; ljudima je ovo nemoguće, a Bogu je sve moguće"(Mat 19:25-26). Bogataš je trebao da se odrekne svega što je imao i što je bilo njemu najvažnije-njegove pare. On nije želio da stavi Boga prvoga.

Stavljajući Boga Br. 1. U životu nije lako. To izgleda obično kao rukovanje sa "ljepljivom stvari", stvar najmilija ljudskom srcu. To je razlog što nema u stvari dovoljno pravih Hrišćana. Ljudi mogu služiti Hristu. Neki rade dobar posao sa održavanjem svih Deset Zapovjesti. Pokoravati se Bogu u sveme jeste mnogo komplikovan poduhvat. To je u stvari najteži dio Hrišćanskog života.

Zato je Isus rekao, "Kao što su uska vrata i tjesan put što vodi u život, i malo ih je koji ga nalaze", on je govorio onima koji vjeruju i mole mu se, a ne njegovim neprijateljima. Isus je produžio: "neće svaki koji mi govori Gospode: Gospode: ući u carstvo nebesko; no koji čini po volji Oca mojega koji je na nebesima" (Mat 7:14,21).

Što to znači, "činiti volju Oca mojega"? To znači ući u srodstvo u kome Bog je stalno prvi-nije važno kakve su okolnosti. U smislu, to znači da se traži od naroda da dadu svoj život dok bituje u njima. Isus je rekao, "Koji ljubi dušu svoju izgubiće je, a koji mrzi dušu svoju na ovome svijetu, sačuvaće je za život vječni" (Jov 12:25).

Kako se ovo u stvari tumači, kako mi živimo? Jedan primjer. Isus je rekao da staviti Boge prije svega jeste jedan preokretni pojam. Narod će ovo smatrati glupim. Zašto to treba raditi? Zašto se ustezati od toga? Zašto ga ne izvršivati čudili su se. Peter je rekao da rodbina i prijatelji neće razumjeti promjenu koju pravi Hrišćanin učini: "zato se čude što vi ne trčite s njima u to isto neuredno življenje, i hule na vas" (I Petr 4:4),

Osoba pozvana da slijedi Isusa može se suočiti sa nezgodama na radnom mjestu, prijateljima ili familijom. Stoga je Isus rekao, "I neprijatelj čovjeku postaće domašnji njegov. Koji ljubi

Oca ili mater većma nego mane, nije mane dostojan; i koji ljubi sina ili kćer većma nego mane, nije mane dostojan" (Mat 10:36-39).

Pravi sljedbenici moraju staviti Boga prije svega i svakoga. Isus je rekao svojim učenicima, "Ako ko hoće zamnom ići, neka se odreče sebe, i uzme krst svoj i ide zamnom. Jer ko hoće svoju dušu da sačuva, izgubiće je; a ako ko izgubi dušu svoju mane radi, naći će je" (Mat 16:24-25), Nikada uslovi za disciplinu nisu tako bili strogi, tako reći. Izgovaranja nisu prihvatljiva, i četvrtina nije data. Sljedbenik treba izmjeriti uslove postavljene ili ići svojim putem, Slučaj svršen. Isus je rekao, "I ko ne nosi krsta svojega i zamnom ne ide, ne može biti moj učenik". Onda govoreći direktno svojim učenicima, Isus je rekao, "Tako dakle svaki od vas koji se ne odreče svega što ima ne može biti moj učenik" (Luka 14:27,33).

Stvarno ljudsko žrtvovanje može proizaći od odricanja samog sebe i borbe da se Bag stavi prvi. Ovim putom, čovjek nosi isti krst kroz život koji je Isus nosio. Nisu važne posljedice, on je stalno radio što je bilo po volji Oca. Njegovi sljedbenici moraju isto tako da rade, Pavle je rekao Hrišćanima

u Filipima, "Jer se vama darova Hristosa radi, ne samo da ga vjerujete nego i da stradate za nj" (Fil 1:29).

Jedna vrsta borbe je praktično teška: a to je duhovna borba koja treba uzeti mjesta da bi se pobjedile misli i djela koja se suprotstavljaju srodstvu između Boga i jednog od njegove ljudske djece. Za održavanje bliskosti Bogu, jedna osoba mora da misli i djeluje kao i Bog isto. Raditi drukčije, "promašiti metu" -to je grijeh. Bog se ne mjenja onakav kakav je. Ako se osoba nađe da se odvojila od Boga, to je onda ona koja se udaljila a ne Bog.

BORBA S UMOM

Pavle je pisao o ovoj duhovnoj borbi koja se bori s umom, "Jer tijelo želi protiv duha, a duh protiv tijela; a ovo se protivi jedno drugome, da ne činite ono što hoćete" (Gal 5:17),

Pavle je pisao Hrišćanima, ohrabrujuć ih, "Jer oružje našeg vojevanja nije tjelesno, nego silno od Boga na raskopavanje gradova, da kvarimo pomisli i svaku visinu koja se podiže na poznanje Božije, i robimo svaki razum za pokornost Hristu" (II Kori 10:4,5).

Maže li se to postići? Isus je rekao da je sve moguće Bogu kroz njegov Duh. Pavle kaže, "Sve mogu u Isusu Hristu, koji mi moć daje" (Fil 4:13). Pavle je pozvao prave Hrišćane da dadu veliko žrtvovanje: "Molim vas dakle, braćo, milosti Božije radi, da date tjelesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo. I ne vladajte se po ovome vijeku, nego se promjenite obnovljenjem uma svojega, da bi ste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija" (Rim 12:1,2).

Pravi Hrišćani moraju uzeti njihov "krst" sa Hristom, Oni moraju ugušiti svaku duhovnu želju koja im smeta u odnosu na ljubav prema Bogu. Pavle kaže, "A koji su Hristovi, raspeše tijelo sa slastima i željama" (Gal 5:24). Prije nego je napravio ovu izjavu, Pavle je naveo neke od strasti ljudskog uma koje se trebaju savladati. One nisu ogromne. Evo koje je pavle naveo: "Preljubočinstvo, kurvarstvo, nečistoća, besramnost, idolopoklonstvo, čaranja, neprijateljstvo, svade, pakosti, srdnje prkosi, raspre, sablazni, jeresi, zavisti, ubistva, pijanstva, žderanja, i ostala ovakva, za koja vam najprije kazujem, kao što i kazah naprijed, da oni koji takvo čine neće naslijediti carstva Božijega" (Gal 5:19-21). Zašto ne? Razlog, takva osoba ne može dobiti spasenije pošto on ne misli kao Bog, oni nisu u dostojnoj ljubavnoj vezi s njim.

METNUTI GRIJEH NA SMRT

U namjeri imati jedan pravilan odnos s Bogom, pojedinac mora da odbaci "bivšu osobu" koja prouzrokuje ove aktivnosti niže prirode. Ubiti zvijer grijeha, Pavle kaže, "Pomorite dakle ude svoje koji su na zemlji..." (Kol 3:5). Pavle je pisao: "A sad odbacite i vi to sve; gnjev, ljutnju, pakost, huljenje, sramotne riječi iz usta svojih. Ne lažite jedan na drugog, svucite starog čovjeka s djelima njegovima, i obucite novoga koji se obnavlja za poznanje, po običaju onoga koji ga je sazdao" (Kola 3:8-10).

Od kakvih misli i djela treba novi čovjek da bude sastavljen? On ili ona su vođeni od Duha Svetog Božijega. Takva osoba pokazuje iskrenu ljubav, radost, mir, strpljenje, milost, dobrotu, vjeru, ljupkost, vlast nad samim sobom" (Gala 5:22-23). "Protiv ovoga nema zakona". Pisao je Pavle (Gala 5:23). Razlog je da ovaj kvalitet prestavlja ko je Bog sam po sebi i da ne može biti zakona protiv Boga pošto on sam ima mudrost da pravi propise. (Jak 4:12).

Biti "razapet sa Hristom" jeste razapeti te želje, misli i djela koja su bezbožna-što predstavlja ono što Bog nije. Suprotni pravac ponašanja jeste traženje Božijeg životnog puta. Isus je rekao "Nego ištite najprije carstva Božijega, i pravde njegove" (Mat 6:33). Tražiti pravde njegove jeste tražiti Boga, onakav kakav je, i natjecati se u tome. Tražiti prije znači staviti Boga iznad svega misli, želja, potrebe, osobe, bojazi, nade, čežnje ili žudnje bilo za čime.

Kada je čovjek sposoban sve ovo da uradi-stvarno da učini, jer se Bog ne da varati-jedna velika čudnovata se stvar dogodi. Stvari koje su čovjeku neophodno potrebne u životu za opstanak kao voda i hrana, tjelesne potrebe odjeća, obuća, i odmor- "sve ove stvari će ti se dodati" rekao je Isus (Mat 6:34). Također dodaje se prijatelji, ljubav i duhovna familija. I to je sve dodato od Boga i tako je obećanje sigurno. Bog ne očekuje da ga ljudi traže za badava; on ne traži mučenike. Postoji razlog da se svako živo biđe treba pokoriti Bogu. On treba biti siguran da um iza toga živog bića bude željna da je pokorna kroz vječnost.

To su ozbiljne stvari. Ali, također postoji nagrada za prove vjerenike. Pavle je rekao, "A bez vjere nije moguće ugoditi Bogu, jer onaj koji hoće da dođe k Bogu, valja da vjeruje da ima Bog i da plaća onima.koji ga vjeruju" (Jov. 11:6). Onda kakav je odgovor Petrovu pitanju? Šta treba osoba koja je razapela sebe u službu Božiju očekiva da primi? Isusov odgovor Petru odnosio se na svakoga: "Zaista vam kažem: nema nikoga koji je ostavio kuću, ili braću, ili sestre, ili oca ili mater, ili ženu ili djecu, ili zemlju mene radi i jevandjelja radi. A da neće primiti sada ovo vrijeme sto puta onoliko kuća, i braće i sestara, i otaca i matera, i djece i zemlju u progonjenju, a na onom svijetu život vječni" (Mar 10:29,30). Postoji isplata za postizanje Božijeg karaktera sada i u budućem životu.

Božija namjera je da ima svoju ljudsku djecu u kontaktu s njime u ljubavi. Jednom kad oni postignu taj zadatak-i održe vezu-oni će biti blagosloveni. Oni će također primiti dar vječnog života, što u stvari i jeste svrha ljudskog opstanka.

PRIMJER ZA SVA VREMENA

Isus je pravilni primjer. Bog je poslao Riječ u ovaj svijet kao Isusa Hrista. Za 33 i po godine Isus je služio svome Ocu sa objavljuvanjem njegovog Oca riječi. Isus je živio njegovim životom u potpunosti poslušnosti svoga Oca.

Isus je svijetlo svijetu (Jov 1:9), on je sam put i istina i život (Jov 10:6). On je primjer za cijelo čovječanstvo. Isus je ispunjavao ljubav prema Bogu, Isusov život tumači nam što znači voliti Boga, biti kao Bog, Isus je volio Oca svim srcem, svom svojom dušom, svojim umom i svom svojom snagom. On je volio svoje susjede kao sam sebe. U stvari, on je dao svoj život za njih.

Ko, onda, jeste taj Isus? Isus je Bog, Čovjek, Tvorac, Sveštenik, Žrtva. Isus je uloga, model za cijelo čovječanstvo. Mnogi će ljudi priznati Isusa sa traženjem da budu kao i on. Isus je pravedan primjer za prefektni život. On je pravedan primjer u ljubavi prema Bogu.

Kraj.